DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Nr. 29. Warszawa, 20 września 1934 r. Rok XVI

TREŚĆ:

Sprawy ogólne i osobowe.

SPRAWY OGÓLNE I OSOBOWE.

166.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 sierpnia 1934 r. Nr. P. 6/38/15/34 w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", w razie pełnienia czynności poza zwykłem miejscem służbowem i w przypadkach przeniesienia.

Na podstawie §§ 4 i 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24), postanawia się co następuje:

§ 1.

(1) Rozporządzenie niniejsze normuje należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia w kraju i na obszarze W. M. Gdańska pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", wymienionych w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24).

(2) Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia poza granicami państwa normuje osobne rozporządzenie.

§ 2.

(1) Pracownikom przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" przyznaje się, w razie podróży służbowych lub delegacyj do miejscowości, położonych poza stałem ich miejscem służbowem, jeżeli z tego tytułu nie pobierają innych należności, unormowanych osobnemi przepisami:

1) diety,

2) zwrot kosztów przejazdu.

(2) Jako stałe miejsce służbowe pracowników, zatrudnionych w służbie drogowej lub elektrotechnicznej i pełniących stale czynności służbowe na danym odcinku, uważa się cały odcinek, wyznaczony zawiadowcy odcinka drogowego lub sygnałowego.

§ 3.

(1) Stawki diet dziennych są następujące:

1) dla pracowników etatowych, zatrudnionych na niżej wymienionych stanowiskach lub wykonywujących niżej wymienione czynności służbowe:

a) Dyrektorzy kolei państwowych . . 25 zł.

b) Wicedyrektorzy kolei państwowych 20 zł.

c) Naczelnicy biur P. K. P. podległych bezpośrednio Ministrowi Komunikacji, Kierownik Referatu Komunikacji Samochodowej . . . . 18 zł.

d) Naczelnicy służb lub biur w Dyrekcjach O. K. P. . . . . 15 zł.

e) Zastępcy naczelników biur P. K. P., podległych bezpośrednio Ministrowi Komunikacji,
Zastępca Kierownika Referatu Komunikacji Samochodowej,
Zastępcy naczelników służb lub biur w dyrekcjach O. K. P.,
Kierownicy działów w Dyrekcjach O. K. P. lub biurach, podległych bezpośrednio Ministrowi Komunikacji,
Kierownicy sekcyj Komunikacji Samochodowej,
Kierownicy sekcyj Biura Gdańskiego P. K. P.,
Radcy P. K. P.,
St. referendarze,
St. kontrolerzy,
Kierownicy kas dyrekcyjnych,
Naczelnicy oddziałów kolei państwowych,
Kierownicy oddziałów komunikacji samochodowej,
Naczelnicy parowozowni I kl.,
Naczelnicy wagonowni I kl.,
Naczelnicy warsztatów gł. I i II kl.,
Naczelnicy warsztatów oddziałowych,
Zastępcy naczelników warstatów gł. I kl.,
Naczelnik warsztatów drogowych w Starosielcach,
Naczelnicy gł. magazynów I kl.,
Zawiadowca stacji Warszawa Gł Osobowa,
Kierownicy zarządów kolei wąskotorowych I kl. . . . . 12 zł.

f) Zastępcy naczelników oddziałów kolei państw.,
Kontrolerzy
Zawiadowcy stacyj I kl.,
Zawiadowcy parowozowni II kl.,
Zawiadowcy wagonowni II kl.,
Zastępcy (pomocnicy) naczelników parowozowni I kl.,
Zastępcy naczelników wagonowni I kl.,
Zawiadowcy warsztatów elektrotechnicznych lub sygnałowych I kl.,
Zastępcy naczelników warsztatów gł. II kl.,
Zawiadowcy gł. magazynów zasobów II klasy,
Kierownicy zarządów kolei wąskotorowych II kl.,
Naczelnicy warsztatów gł. kolei wąskotorowych,
Zawiadowca portu lotniczego w Warszawie . . . . 10 zł.

2) dla innych pracowników etatowych, niewymienionych pod lit. a—f oraz praktykantów, pobierających uposażenie

według grupy	1 i 2	15 zł.
	3 i 4	12 „
	5, 6, 7 i 8 . . .	10 „
	9	9 „
	10 i 11	7 „
	12	6 „
	13	5 „
	14	4 „

3) dla pracowników stałych, pobierających uposażenie według kategorji płacy

1	9 zł.
2 i 3	7 „
4	6 „
5	5 „
6	4 „

(2) W przypadkach, w których stawki diet uzależnione są od stanowiska pracownika, przysługują w razie zmiany stanowiska odpowiednie stawki diet od dnia zmiany stanowiska. W razie zmiany uposażenia pracownika należą się odpowiednie stawki diet od dnia, od którego przysługuje mu zmienione uposażenie.

(3) W razie powierzenia pracownikowi etatowemu pełnienia obowiązków na stanowisku, dla którego ustalone są wyższe diety, należą się mu te diety od pierwszego dnia najbliższego miesiąca kalendarzowego po dniu objęcia obowiązków, a jeżeli objęcie obowiązków nastąpiło w pierwszym dniu miesiąca od dnia objęcia tych obowiązków.

§ 4.

(1) Jednostką obliczenia diet jest 24 godzinny okres czasu, liczony od chwili wyjazdu ze stałego miejsca służbowego do chwili powrotu do tego miejsca.

(2) Za okres czasu krótszy niż 24 godziny należy się połowa diety, jeżeli pobyt poza stałem miejscem służbowem trwa dłużej niż 6 godzin; w przypadkach zaś, gdy pobyt, trwający dłużej niż 6 godzin, przypada między 21 a 6 godziną, wypłaca się całą dietę.

(3) Jeżeli wyjazd lub powrót następuje z miejsca albo do miejsca zamieszkania pracownika, które położone jest bliżej celu podróży, powyższy okres czasu należy liczyć od chwili wyjazdu z miejsca zamieszkania do chwili powrotu do tego miejsca.

(4) Za okres czasu do 6 godzin włącznie nie wypłaca się żadnych diet.

(5) Przy przejeździe koleją lub statkiem, początek podróży liczy się od czasu odjazdu pociągu lub statku, według urzędowego rozkładu jazdy. Przy przejeździe innym środkiem lokomocji (np. końmi, samochodem) początek podróży liczy się od czasu ruszenia z miejsca. Powyższą zasadę stosuje się analogicznie także do zakończenia czasu przejazdu, z tem, że w razie opóźnienia przyjazdu pociągu, bierze się w rachubę faktyczny czas przyjazdu pociągu.

(6) Jeżeli przejazd odbywa się różnemi środkami lokomocji, do czasu trwania przejazdu wlicza się również uzasadnione przerwy między użyciem poszczególnych środków lokomocji.

§ 5.

(1) W razie dłuższego pobytu w związku z podróżą służbową lub delegacją w tej samej miejscowości, wypłaca się całe diety (§ 3) przez pierwsze 2 tygodnie, licząc od dnia następującego po dniu przybycia do danej miejscowości, przez następnych 6 tygodni diety zmniejszone o 30%, a po upływie zaś tego czasu diety zmniejszone o 40%.

(2) Postanowienie to nie dotyczy pracowników drużyn konduktorskich, parowozowych i autobusowych, którzy za czas służby przy pociągach, na parowozie lub przy autobusach otrzymują dodatek godzinowy, kilometrowy. Pracownikom tym, w razie delegacji poza miejsce stałej siedziby służbowej na okres czasu dłuższy niż 3 dni (72 godzin), przyznaje się za cały czas delegacji, licząc od chwili wyjazdu ze stałego miejsca służbowego aż do chwili powrotu, diety zmniejszone o 70%. Przy delegacjach do 3-ch dni włącznie diet nie zalicza się.

(3) Delegacja może trwać tylko pół roku. Przedłużenie delegacji ponad ten okres czasu może nastąpić jedynie w wyjątkowych przypadkach, za zgodą Ministra Komunikacji.

§ 6.

(1) W razie podróży służbowych w czasie delegacji do miejscowości, położonych poza miejscem delegacji, uzupełnia się diety, pobierane z tytułu delegacji stosownie do § 5 ust. (1) niniejszego rozporządzenia w wymiarze zmniejszonym, do wysokości całej diety.

(2) W razie wykonywania podróży służbowych w pierwszych dwóch tygodniach delegacji, za które w myśl § 5 wypłaca się całe diety, przedłuża się okres dwutygodniowy o liczbę dni, przebytych w podróży służbowej.

(3) Postanowienia zawarte w ustępie pierwszym i drugim nie mają zastosowania do podróży służbowych, trwających nie dłużej niż 6 godzin.

§ 7.

Diety należą się również za niedziele i święta, przypadające w czasie trwania podróży służbowej lub delegacji.

§ 8.

W razie zachorowania pracownika w czasie podróży służbowej lub delegacji należą się diety przez cały czas spowodowanego chorobą pobytu w odnośnej miejscowości, jeżeli choroba zostanie stwierdzona świadectwem lekarza kolejowego, a pracownik nie jest umieszczony w szpitalu na koszt przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

§ 9.

Pracownikowi delegowanemu nie przysługują diety za czas urlopu.

§ 10.

Zwrot kosztów przejazdu obejmuje koszty biletów jazdy koleją lub statkiem, koszty przejazdu innemi środkami komunikacyjnemi, koszty przewozu koleją lub statkiem bagażu podróżnego oraz koszty na dojazd do dworca i z dworca kolejowego, do przystani i z przystani, do stacji autobusowej lub lotniczej i z tych stacyj.

§ 11.

(1) W razie podróży służbowej i delegacji wydaje się pracownikom bilety wolnej jazdy na linjach „Polskich Kolei Państwowych".

(2) W razie niemożności dostarczenia biletu wolnej jazdy, zwraca się pracownikowi koszty biletu, poniesione za przejazd służbowy w klasie, która przysługuje pracownikowi w myśl obowiązujących przepisów.

(3) W razie konieczności przewozu akt i innych przedmiotów, potrzebnych do spełnienia czynności służbowych, zwraca się udowodnione koszty ich przewozu.

(4) W wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych ważnością i nagłością sprawy oraz jeżeli użycie tego środka komunikacji spowoduje oszczędność na dietach, można odbyć podróż służbową samolotem. W tych przypadkach wydaje się pracownikowi bilet wolnej jazdy lub zwraca się poniesione koszty lotu.

§ 12.

Przy podróżach służbowych i delegacjach, trwających conajmniej 5 dni, zwraca się udowodnione koszty przewozu koleją lub statkiem koniecznego osobistego bagażu podróżnego o wadze do 50 kg., zaś przy podróżach i delegacjach, trwających dłużej niż 30 dni, o wadze do 100 kg.

§ 13.

(1) W razie niemożności dojazdu do celu podróży służbowej tańszym środkiem komunikacji jak koleją, statkiem, omnibusem, autobusem i t. p. zwraca się pracownikowi poniesione koszty najmu podwody lub samochodu.

(2) W miejscowościach, w których obowiązują zatwierdzone przez władze taryfy najmu podwody lub samochodu, zwraca się poniesione koszty do wysokości ceny, podanej w taryfie. W miejscowościach nieposiadających takich taryf, zwraca się poniesione koszty najmu podwody lub samochodu, odpowiadające stosunkom miejscowym, na podstawie dołączonego do rachunku oświadczenia pracownika co do wysokości zapłaconej ceny, z wyszczególnieniem liczby kilometrów odbytej drogi kołowej oraz miejscowości początkowej i końcowej przejazdu.

(3) W razie wątpliwości, czy zapłacona kwota odpowiada miejscowym stosunkom, władza może się zwrócić o wyjaśnienie do odnośnego Magistratu (Urzędu Gminnego) i zależnie od otrzymanego wyjaśnienia zmniejszyć odpowiednio zaliczone koszty najmu podwody lub samochodu.

(4) Przy wspólnych podróżach kołowych wolno zaliczyć jedną podwodę lub samochód na trzy osoby. W razie równoczesnego przewozu większej ilości akt lub przedmiotów, potrzebnych do spełnienia czynności służbowych, wolno zaliczyć podwodę lub samochód na dwie osoby, a w wyjątkowych przypadkach na jedną osobę. Koszty wspólnej podróży kołowej zalicza pracownik, posiadający wyższą grupę uposażenia.

§ 14.

Za czynności służbowe w miejscowościach, położonych bliżej niż 2 km. od gmachu urzędu, w którym pracownik pełni służbę, nie przyznaje się diet, ani zwrotu kosztów przejazdu, z wyjątkiem zwrotu kosztów przewozu bagażu służbowego.

§ 15.

Przy czynnościach miejscowych w miastach, mających ponad 50.000 mieszkańców i w Gdyni, zwraca się poniesione koszty przejazdu dorożką lub samochodem w wysokości, odpowiadającej miejscowym cenom, jeżeli odległość miejsca czynności służbowych od gmachu urzędu, w którym pracownik pełni służbę, lub od mieszkania pracownika, wynosi więcej niż 2 km. Jeżeli w danem mieście istnieje tańszy środek komunikacyjny np. tramwaj, autobus i t. p., zwraca się koszty przejazdu tańszym środkiem komunikacyjnym.

§ 16.

Koszty dojazdu do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej i odwrotnie, zwraca się według taryfy miejscowej, a z braku takiej taryfy według cen miejscowych, jeżeli odległość od gmachu urzędu, w którym pracownik pełni służbę albo od mieszkania pracownika do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej wynosi więcej niż 2 km.

§ 17.

Do miejsca czynności służbowych należy zdążać bez żadnej przerwy i to bez względu na odległość. Rozpoczętej czynności nie wolno przerywać bez ważnych przyczyn, szczegółowo uzasadnionych. Przy przejazdach kołowych należy używać środków komunikacyjnych, które nie powodują zwłoki w osiągnięciu celu podróży i połączone są z mniejszemi kosztami dla przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

§ 18.

(1) Pracownikom, zatrudnionym stale na stacjach granicznych, położonych na obcem terytorjum, mogą być przyznane za każdy dzień pełnienia służby na tych stacjach diety, zmniejszone o 50% do 70%.

(2) Wysokość zmniejszonych diet w każdym poszczególnym przypadku ustala Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych w zależności od warunków miejscowych, przyczem przyznanie tych diet może nastąpić także w razie zatrudnienia pracownika na stacji granicznej poniżej 6 godzin.

§ 19.

(1) Pracownikom etatowym, stałym i praktykantom przeniesionym z urzędu do innej miejscowości, przyznaje się:

1) diety dla przeniesionego za czas przejazdu do nowego miejsca służbowego i za pierwszą dobę pobytu w tej miejscowości oraz dla jego żony i dzieci za taki sam czas, a to dla żony w wysokości 75%, a dla każdego dziecka w wysokości 50% diet, przysługujących przeniesionemu;

2) bezpłatny przewóz urządzenia domowego koleją;

3) bezpłatny przejazd koleją dla przeniesionego, jego żony, dzieci i sługi;

4) ryczałt na pokrycie wszystkich innych wydatków, połączonych z przesiedleniem.

Ryczałt ten wynosi przy przesiedleniu się z budynku:

	a	b	c	
	prywatnego do prywatnego	prywatnego do kolejowego, położonego w obrębie stacji lub między stacjami przy linji kolejowej i odwrotnie	kolejowego w obrębie stacji lub pomiędzy stacjami przy linji kolejowej, do kolejowego w obrębie stacji lub między stacjami przy linji kolejowej	
a) dla pracowników, utrzymujących rodzinę (żonę, dzieci)	100%	80%	60%	zasadniczego uposażenia miesięcznego lub uposażenia dziennego za 25 dni (tab. A) albo za 30 dni (tab. B) wraz z zasiłkiem wyrównawczym
b) dla innych pracowników (samotnych)	50%	40%	30%	

(2) Za rodzinę utrzymywaną przez pracownika, w rozumieniu niniejszego paragrafu, uważa się:

1) żonę, z wyjątkiem sądownie separowanej, jeżeli na mężu nie ciąży obowiązek alimentacji,

2) męża zupełnie niezdolnego do zarobkowania,

3) dzieci ślubne i uprawnione i pasierbów do ukończenia 18 lat, jeżeli zaś uczęszczają do szkół publicznych lub wskutek ułomności fizycznych, umysłowych albo nieuleczalnej choroby nie mogą na swoje utrzymanie zarabiać, do ukończenia 24 lat, z wyłączeniem tych, które weszły w związki małżeńskie.

(3) Za podstawę obliczenia ryczałtu przyjmuje się uposażenie zasadnicze, określone w §§ 2 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24), wraz z zasiłkiem wyrównawczym.

(4) Ryczałt wypłaca się pracownikowi po zgłoszeniu się w nowem miejscu służbowem i dokonaniu przesiedlenia.

Jeżeli pracownik, utrzymujący rodzinę, przesiedla się sam do nowego miejsca służbowego, przyznaje się mu ryczałt w wymiarze dla samotnych, a dopiero po przesiedleniu się jego rodziny do nowego miejsca służbowego, przyznaje się mu ryczałt w wymiarze dla utrzymujących rodzinę lub różnicę pomiędzy pobranym ryczałtem a ryczałtem, określonym dla utrzymujących rodzinę.

(5) Pracownikom delegowanym, a następnie przeniesionym do miejscowości, do której ich uprzednio delegowano, przysługuje oprócz należności z tytułu przeniesienia, zwrot kosztu przejazdu do miejscowości, w której mieli stały przydział służbowy i zpowrotem oraz diety w czasie tego przejazdu, jeżeli przejazd ten wedle uznania przełożonej władzy służbowej jest konieczny dla uregulowania spraw, wynikłych wskutek przeniesienia.

(6) Praktykantom w okresie szkolenia i niepełniącym samodzielnie służby, nie przysługują w razie przeniesienia należności, określone w ustępie pierwszym pkt. 4), ani też nie zwraca się im kosztów przesiedlenia.

(7) Przy przeniesieniu na prośbę pracownika lub za karę nie przysługują należności, określone w ustępie pierwszym punkt 1) i 4), ani też nie zwraca się kosztów przeniesienia.

§ 20.

(1) Rachunki należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia pracownik winien przedstawić za dany miesiąc kalendarzowy, w którym podróż służbowa, delegacja lub przesiedlenie nastąpiły, najpóźniej trzeciego dnia następnego miesiąca kalendarzowego, zwierzchnikowi do zatwierdzenia i przekazania władzy, asygnującej wymienione należności.

(2) Za podróże służbowe i delegacje, odbyte w ciągu miesiąca kalendarzowego, należy przedstawiać jeden rachunek. Przy delegacjach, trwających dłużej niż miesiąc, należy przedstawić rachunek za każdy ubiegły miesiąc kalendarzowy.

§ 21.

W przypadkach, w których podróże służbowe trwają przez dłuższy okres czasu lub stale się powtarzają, może Minister Komunikacji przyznać zamiast kosztów przejazdu i diet, ryczałt, który może być płatny zgóry wraz z uposażeniem.

§ 22.

(1) Rozporządzenie niniejsze ma zastosowanie również do podróży służbowych, delegacyj i przeniesień z kraju na obszar W. M. Gdańska i w obrębie tego obszaru oraz z tego obszaru do kraju z tem, że przy podróżach i delegacjach z kraju na obszar W. M. Gdańska zwiększa się diety, należne w złotych, o 40%; przy podróżach, delegacjach i przeniesieniach w obrębie obszaru W. M. Gdańska oraz przy przeniesieniach z kraju na obszar W. M. Gdańska, należności określone w złotych wypłaca się w relacji 1 złoty równy 1 guldenowi gdańskiemu.

(2) Jeżeli pracownik przeniesiony z kraju na obszar W. M. Gdańska przesiedla się do budynku, położonego w kraju, wypłaca się należności za przesiedlenie w złotych, w myśl § 19 niniejszego rozporządzenia.

§ 23.

Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia wypłaca się w następnym miesiącu kalendarzowym po przedstawieniu odnośnych rachunków, w dniu płatności uposażenia.

§ 24.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r., a w stosunku do pracowników komunikacji samochodowej z dniem 1 czerwca 1934 r.

W związku z powyższem rozporządzeniem wyjaśnia się:

do § 2 ust. 1.

Jako miejscowość, położoną poza stałem miejscem służbowem, należy uważać odrębną miejscowość (odrębną gminę, wieś, miasto).

do § 4.

W razie pobytu poza stałem miejscem służbowem, trwającego pomiędzy 21 a 6 godziną dłużej niż 6 godzin, przysługuje cała dieta, niezależnie, czy te godziny przypadają nieprzerwanie w ciągu jednej nocy, czy też w ciągu dwóch nocy, np. wyjazd o godzinie 0,30, powrót tego samego dnia o godzinie 21,35, należy się za tę podróż cała dieta, ponieważ pobyt poza stałem miejscem służbowem wynosi łącznie więcej niż 6 godzin w porze nocnej.

do § 16.

Zwrot kosztów dojazdu przysługuje tak w stałem miejscu służbowem, jakoteż w miejscowościach docelowych.

Odległość 2 km. należy liczyć od lub do gmachu urzędu, w którym pracownik pełni służbę, jeżeli podróż służbowa rozpoczyna się lub kończy w czasie normalnych godzin urzędowych, przyczem należy brać pod uwagę czy pracownik ze względu na czas trwania podróży i konieczność zabrania osobistego bagażu, mógł udać się w podróż z gmachu urzędu, którego odległość od dworca wynosi mniej niż 2 km., czy też musiał to uczynić ze swego mieszkania, oddalonego od dworca ponad 2 km. Poza tym przypadkiem należy liczyć tę odległość względnie kwoty dojazdu od mieszkania do dworca kolejowego i odwrotnie.

do § 19 ust. 3.

Jeżeli przeniesienie następuje ze zmianą uposażenia pracownika, za podstawę obliczenia ryczałtu przyjmuje się to uposażenie, które jest korzystniejsze dla pracownika.

do § 22 ust. 1.

Przy podróżach, odbywanych bezpośrednio z kraju na obszar W. M. Gdańska należy liczyć zwiększone o 40% diety za czas od chwili wyjazdu ze stałego miejsca służbowego do chwili powrotu do tego miejsca.

W przypadku, gdy w ciągu 24 godzinnego okresu czasu czynność służbowa odbywa się w kraju i na obszarze W. M. Gdańska, należy się za tę podróż dieta zwiększona o 40% lub połowa tej diety, jeżeli okres czasu, w którym wykonywano czynność służbową na terenie Gdańska, liczony

a) od chwili wyjazdu ze stałego miejsca służbowego do chwili przyjazdu do miejscowości w kraju, w której również wykonywano czynność służbową lub
b) od chwili wyjazdu z miejsca czynności służbowej (zatrzymania się) w kraju, do chwili powrotu do stałego miejsca służbowego lub miejscowości w kraju, w której również wykonywano czynność służbową

trwa więcej niż 6 godzin. W przeciwnym razie za całą podróż należy się dieta w wysokości ustalonej za podróże służbowe w kraju.

Przy przesiedleniach z obszaru W. M. Gdańska do kraju, za podstawę obliczenia ryczałtu przyjmuje się zawsze uposażenie krajowe.

167.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 sierpnia 1934 r. Nr. P. 6/38/16/34 w porozumieniu z Ministrem Skarbu o ryczałtach na wyjazdy dla pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Na podstawie § 21 rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 21 sierpnia 1934 r. w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" w razie pełnienia czynności poza zwykłem miejscem służbowem i w przypadkach przeniesienia (Dz. Urz. M. K. Nr. 29, poz. 166) postanawiam, co następuje:

§ 1.

Pracownikom przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" zatrudnionym na niżej wymienionych stanowiskach, lub wykonywującym niżej wymienione czynności służbowe, przyznaje się zamiast diet i kosztów przejazdu, ryczałty na wyjazdy:

Nakleić w Dz. Urz. M. K. Nr. 29 z 1934 r., poz. 166, strona 310, kolumna prawa:

do § 18 ust. 1.

Jako dzień pełnienia służby na stacji granicznej uważać należy czas obowiązkowego zatrudnienia w ciągu doby, ustalony turnusem lub innem zarządzeniem właściwej władzy, na podstawie przepisów o czasie pracy, obowiązujących na P. K. P. niezależnie, czy czas ten przypada w ciągu jednego dnia kalendarzowego, czy też na przełomie dwóch dni kalendarzowych.

A. na kolejach normalnotorowych:

Nr. p.	Stanowisko lub czynność służbowa	Kwota ryczałtu miesięcznego w kraju	Kwota ryczałtu miesięcznego na obszarze W. M. Gdańska
		Zł	gd. gd.
1	Naczelnicy oddziałów drogowych	135	75
2	Zastępcy Naczelników oddziałów drogowych . .	110	60
3	Kontrolerzy drogowi w oddziałach	110	45
4	Zawiadowcy odcinków drogowych	60	25
5	Torowi, pełniący służbę zawiadowców odcinków drogowych	40	—
6	Zawiadowcy odcinków sygnałowych	75	25
7	Monterzy sygnalizacji	65	20
8	Nadzorcy przewodów	60	20
9	Motorniczowie (szoferzy drezyn)	50	—
10	Rzemieślnicy (ślusarze) oświetlenia żarowo-naftowego	50	—
11	Naczelnicy oddziałów ruchu	135	50
12	Zastępcy naczelników oddziałów ruchu . . .	110	45
13	Kontrolerzy ruchu w oddziałach	110	45
14	Kontrolerzy przewozowi	110	45
15	Rewizorzy biletów	135	45
16	Naczelnicy oddziałów mechanicznych . . .	135	50
17	Zastępcy naczelników oddziałów mechanicznych .	110	35
18	Kontrolerzy mechaniczni w oddziałach . . .	110	35
19	Maszyniści instruktorzy	110	35
20	Pracownicy służby ochronnej, konwojujący pociągi .	35	—
21	Odbiorcy techniczni węgla	145	—
22	Odbiorcy techniczni węgla za każdy przejazd do kopalni i dostarczenie próbek węgla . . .	za turę 5	—
23	Maszynowi, obsługujący zamiejscowe stacje wodne .	1.50	—
24	Pracownicy, odbywający próbne jazdy wagonami lub parowozami za każdą jazdę próbną . . .	2.50	—

Nr. p.	Stanowisko lub czynność służbowa	Kwota ryczałtu miesięcznego w Dyrekcjach O. K. P.: Warszawa Radom Wilno	Poznań Toruń Kraków Lwów	Katowice Stanisławów
		zł	zł	zł
25	Instruktorzy O. P. G.	180	145	110
26	Konwojenci wagonów O. P. G.	90	70	55

B. na kolejach wąskotorowych:

Nr. p.	Stanowisko lub czynność służbowa	Kwota ryczałtu miesięcznego w I kat.	Kwota ryczałtu miesięcznego w II kat.
		zł	zł
1	Kierownicy zarządów kolei wąskotorowych . .	75	60
2	Kontrolerzy kolei wąskotorowych	75	60
3	Rewizorzy biletów	65	65
4	Zawiadowcy odcinków drogowych	45	40
5	Monterzy sygnalizacji	45	40

C. w służbie sanitarnej:

Nr. p.	Stanowisko lub czynność służbowa	Kwota ryczałtu miesięcznego
		w granicach
1	Lekarze	od 60 zł do 100 zł
2	Felczerzy	od 40 „ do 60 „

D. w służbie komunikacji samochodowej P. K. P.

Nr. p.	Stanowisko lub czynność służbowa	Kwota ryczałtu miesięcznego
1	Kierownicy oddziałów komunikacji samochodowej .	100 zł
2	Zastępca kierownika oddziału komunikacji samochodowej w Warszawie	75 „
3	Rewizorzy oddziałów komunikacji samochodowej .	60 „

§ 2.

Ryczałty, ustalone niniejszem rozporządzeniem, przysługują pracownikom na odnośnych stanowiskach, niezależnie, czy są na dane stanowiska mianowani, czy pełnią tylko obowiązki na tych stanowiskach.

§ 3.

Ryczałty przyznane są na pokrycie wydatków, związanych z wyjazdami służbowemi w obrębie wyznaczonego okręgu.

§ 4.

Jako okrąg uważa się obszar, na który odpowiednio do stanowiska i wyznaczonych czynności służbowych rozciąga się zakres działania danego pracownika (np. naczelnicy oddziałów, kontrolerzy w oddziałach otrzymują ryczałt na wyjazdy w granicach oddziału, kontrolerzy przewozowi w granicach dyrekcji, zawiadowcy odcinków drogowych w granicach wyznaczonego odcinka).

§ 5.

(1) Prawo do ryczałtu przysługuje za wyjazdy służbowe do miejscowości, położonych poza stałem miejscem służbowem danego pracownika.

(2) Jeżeli wyznaczony pracownikowi okrąg (odcinek) mieści się w granicach danej stacji (miejscowości, gminy), nie przysługuje pracownikowi prawo do ryczałtu na wyjazdy.

§ 6.

(1) W razie podróży służbowych pracowników, pobierających ryczałt, do miejscowości, położonych poza linją kolejową danego okręgu, na który rozciąga się zakres działania pracownika, należą się tym pracownikom diety i zwrot kosztów przejazdu w myśl obowiązujących przepisów.

(2) Jako miejscowości, położone poza linją kolejową, uważa się miejscowości, w których niema stacji kolejowej i do których pracownik odbywa z najbliższej stacji kolejowej drogę pieszo lub używa lokomocji kołowej.

§ 7.

Jeżeli pracownikowi, pobierającemu ryczałt powierzono czasowo, poza wykonywaniem własnych obowiązków, również czynności służbowe w sąsiednim okręgu (odcinku), należą się mu za wyjazdy służbowe, w związku z zawiadywaniem wyznaczonym dodatkowo okręgiem diety, przy zastosowaniu postanowień § 9 rozporządzenia niniejszego.

§ 8.

W razie powierzenia zastępstwa w tem samem miejscu służbowem, pracownik otrzymuje:

1) jeżeli nie pobiera ryczałtu z tytułu wykonywania służby w danym okręgu: a) i okres zastępstwa nieprzekracza 14 dni — diety za wyjazdy służbowe, b) okres zastępstwa trwa dłużej niż 14 dni ryczałt pracownika, którego zastępuje. Przy obliczeniu ryczałtu za część miesiąca przyjmuje się za każdy dzień zastępstwa 1/30 ryczałtu pracownika, którego zastępuje.

2) jeżeli pobiera ryczałt, z tytułu wykonywania służby w danym okręgu, a zastępstwo trwa do 14 dni, ryczałt własny; w razie dłuższego zastępstwa, trwa-

Nakleić w rozp. M. K. z dnia 21.VIII. 1934 r.
Dz. Urz. M. K. Nr. 29, poz. 167:

w § 1 zamiast tabel A, B, C i D:

A. na kolejach normalnotorowych:

Nr. p.	Stanowisko lub czynność służbowa	Kwota ryczałtu miesięcznego zł.
1	Naczelnicy oddziałów drogowych	110
2	Zastępcy naczelników oddziałów drogowych . .	90
3	Kontrolerzy drogowi w oddziałach	90
4	Zawiadowcy odcinków drogowych	50
5	Torowi, pełniący służbę zawiadowców odcinków drogowych	35
6	Zawiadowcy odcinków sygnałowych	65
7	Monterzy sygnalizacji	55
8	Nadzorcy przewodów	50
9	Mostowniczowie	50
10	Motorniczowie (szoferzy drezyn)	40
11	Rzemieślnicy (ślusarze) oświetlenia żarowo - naftowego	40
12	Naczelnicy oddziałów ruchowo - handlowych . . .	110
13	Zastępcy naczelników oddziałów ruchowo - handlowych	90
14	Kontrolerzy ruchu	90
15	Kontrolerzy przewozów	90
16	Rewizorzy biletów	110
17	Naczelnicy oddziałów mechanicznych	90
18	Zastępcy naczelników oddziałów mechanicznych . .	70
19	Kontrolerzy mechaniczni w oddziałach	70
20	Maszyniści instruktorzy	70
21	Pracownicy ochrony kolei, konwojujący pociągi . .	30
22	Odbiorcy techniczni węgla	120
23	Odbiorcy techniczni węgla za każdy przejazd do kopalni i dostarczenie próbek węgla	za turę: 4
24	Maszynowi, obsługujący zamiejscowe stacje wodne . .	1,20
25	Pracownicy, odbywający próbne jazdy wagonami lub parowozami za każdą jazdę próbną	2,00

Nr. p.	Stanowisko lub czynność służbowa	Kwota ryczałtu miesięcznego w Dyrekcjach O. K. P.		
		Warszawa Radom Wilno	Poznań Toruń Kraków Lwów	Katowice
		Zł.	Zł.	Zł.
26	Instruktorzy O. P. G.	155	125	90
27	Konwojenci wagonów O. P. G.	75	60	45

Nakleić w rozp. M. K. z dnia 21.VIII. 1934 r.
Dz. Urz. M. K. Nr. 29, poz. 167:

B. na kolejach wąskotorowych.

Nr. p.	Stanowisko lub czynność służbowa	Kwota ryczałtu miesięcznego	
		w I kl.	w II kl.
		Zł.	Zł.
1	Naczelnicy (Kierownicy) zarządów kolei wąskotorowych	65	50
2	Kontrolerzy kolei wąskotorowych	65	50
3	Rewizorzy biletów	55	55
4	Zawiadowcy odcinków drogowych	35	30
5	Monterzy sygnalizacji	35	30

C. w służbie sanitarnej:

Nr. p.	Stanowisko lub czynność służbowa	Kwota ryczałtu miesięcznego w granicach
1	Lekarze	od 30 zł. do 80 zł.
2	Felczerzy	od 25 zł. do 50 zł.

D. w służbie komunikacji samochodowej P. K. P.:

Nr. p.	Stanowisko lub czynność służbowa	Kwota ryczałtu miesięcznego Zł.
1	Naczelnicy oddziałów komunikacji samochodowej . .	85
2	Rewizorzy komunikacji samochodowej	50

E. w Oddziale przebudowy węzła warszawskiego:

Nr. p.	Stanowisko lub czynność służbowa	Kwota ryczałtu miesięcznego Zł.
1	Naczelnik oddziału	110
2	Zastępca naczelnika oddziału	85
3	Kierownik odcinka robót	75
4	Referendarz (inżynier), wykonywujący czynności służbowe, związane ze stałemi wyjazdami	60
5	Starszy technik i technik, wykonywujący czynności służbowe, związane ze stałemi wyjazdami	45

w § 12:

„Pracownikom, zatrudnionym na obszarze W. M. Gdańska i otrzymującym uposażenie w guldenach gdańskich wypłaca się ryczałty, określone w § 1 w tabelach A i C, w relacji 1 zł równy 1 gd. gd.".

Nakleić w rozp. M. K. z dnia 21.VIII. 1934 r. Dz. Urz. M. K. Nr. 29, poz. 166:

w § 3:

„(1) Stawki djet dziennych wynoszą:

1) dla pracowników etatowych oraz praktykantów pobierających uposażenie:

według grupy	1	20 zł.
	2	17 „
	3	14 „
	4	12 „
	5 i 6 . .	9 „
	7 i 8 . .	8 „
	9	7 „
	10 i 11 . .	6 „
	12	5 „
	13 i 14 . .	4 „

2) dla pracowników stałych, pobierających uposażenie:

według kategorji	1	7 zł
	2 i 3 . .	6 „
	4	5 „
	5 i 6 . .	4 „

(2) W razie zmiany uposażenia pracownika należą się odpowiednie stawki djet od dnia, od którego przysługuje mu zmienione uposażenie."

w § 4:

„1) Jednostką obliczenia djet jest 24-godzinny okres czasu, liczony od chwili wyjazdu ze stałego miejsca służbowego, do chwili powrotu do tego miejsca, przyczem:

a) jeżeli pobyt poza zwykłem miejscem służbowem trwa dłużej niż 24 godziny, należy się za końcowy okres czasu ponad 6 do 12 godzin— połowa djety, ponad 12 do 18 godzin — 75% djety, ponad 18 godzin — cała djeta,

b) jeżeli pobyt poza zwykłem miejscem służbowem trwa krócej niż 24 godziny, należy się za czas ponad 6 do 12 godzin połowa djety, ponad 12 do 18 godzin — 75% djety, ponad 18 godzin — cała djeta",

w § 6:

„(4) Podróże służbowe, wykonywane z miejsca delegacji do stałego miejsca służbowego, które nie są związane z odwołaniem z delegacji, nie przerywają okresu czasu, za który w myśl § 5 ust. (1) przysługują zmniejszone djety. W razie podróży służbowej z miejsca delegacji do zwykłego miejsca służbowego nie przysługują djety za czas pobytu w zwykłem miejscu służbowem."

w § 18 ust. (1) po wyrazie „70%" —

„Pracownikom zaś zatrudnionym stale przy czynnościach zdawczo-odbiorczych, na podstawie umów o ruchu granicznym, na stacjach położonych zagranicą, djety zmniejszone o 10% do 30%,"

Nakleić w rozp. M. K. z dnia 21.VIII. 1934 r. Dz. Urz. M. K. Nr. 29, poz. 167:

w § 2 po ust. (3):

„(4) Postanowienia ustępów poprzedzających nie mają zastosowania do pracowników zatrudnionych stale przy czynnościach zdawczo-odbiorczych na podstawie umów o ruchu granicznym na stacjach, położonych zagranicą, którzy za czas pełnienia służby na tych stacjach otrzymują djety zmniejszone w myśl zarządzenia Ministra Komunikacji o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia w kraju".

Zmiany do § 4 znajdują się na oddzielnym arkuszu.

w § 5:

„(1) Jednostką obliczania djet jest 24-godzinny okres czasu, liczony od chwili wyjazdu ze stałego miejsca służbowego, do chwili powrotu do tego miejsca, przyczem:

a) jeżeli pobyt poza zwykłem miejscem służbowem trwa dłużej niż 24 godziny, należy się za końcowy okres czasu ponad 6 do 12 godzin — połowa djety, ponad 12 do 18 godzin — 75% djety, ponad 18 godzin — cała djeta,

b) jeżeli pobyt poza zwykłem miejscem służbowem trwa krócej niż 24 godziny, należy się za czas ponad 6 do 12 godzin—połowa djety, ponad 12 do 18 godzin — 75% djety, ponad 18 godzin — cała djeta.

(2) Jeżeli w ciągu 24-godzinnego czasu podróż służbowa odbywała się zarówno na obszarze Państwa Polskiego, jak i na terytorjum zagranicznem, a pobyt na terytorjum zagranicznem trwał dłużej niż 12 godzin, należą się djety zagraniczne."

Nakleić w rozp. M. K. z dnia 21.VIII. 1934 r. Dz. Urz. M. K. Nr. 29, poz. 167:

w § 4:

„(1) Djety przysługują pracownikom według następujących kategoryj:

1 kategorja: pracownicy etatowi, pobierający uposażenie według grupy 1,

2 kategorja: pracownicy etatowi, pobierający uposażenie według grupy 2,

3 kategorja: pracownicy etatowi, pobierający uposażenie według grupy 3 — 4,

4 kategorja: pracownicy etatowi, pobierający uposażenie według grupy 5 — 8,

6 kategorja: pracownicy etatowi, praktykanci i pracownicy stali, pobierający uposażenie według grupy 9 — 12 lub kategorji płacy 1 — 4,

6) kategorja: pracownicy etatowi, praktykanci i pracownicy stali, pobierający uposażenie według grupy 13 — 14 lub kategorji płacy 5 — 6.

(2) Dla ustalonych w ust. (1) kategoryj pracowników djety, zależnie od państwa zagranicznego, wynoszą dziennie:

a) w krajach pozaeuropejskich, niewymienionych w punktach następnych:

dla kategorji	1	. . . . .	100 zł
„ „	2	. . . . .	80 „
„ „	3	. . . . .	70 „
„ „	4	. . . . .	60 „
„ „	5	. . . . .	45 „
„ „	6	. . . . .	30 „

b) w państwach Północnej, Środkowej i Południowej Ameryki, w Japonji, we wszystkich dominjach, kolonjach i mandatach brytyjskich, w kolonjach innych państw europejskich w Ameryce i Afryce, gdzieindziej niewymienionych:

dla kategorji	1	. . . . .	80 zł
„ „	2	. . . . .	70 „
„ „	3	. . . . .	60 „
„ „	4	. . . . .	50 „
„ „	5	. . . . .	35 „
„ „	6	. . . . .	25 „

c) we Francji (łącznie z Algierem, Marokkiem i Tunisem), w Holandji, Niemczech, Szwajcarji, Wielkiej Brytanji i Irlandji:

dla kategorji	1	. . . . .	65 zł
„ „	2	. . . . .	60 „
„ „	3	. . . . .	50 „
„ „	4	. . . . .	40 „
„ „	5	. . . . .	30 „
„ „	6	. . . . .	20 „

d) w pozostałych krajach europejskich, w Egipcie, Turcji i w azjatyckich posiadłościach Z. S. R. R.:

dla kategorji	1	. . . . .	50 zł
„ „	2	. . . . .	40 „
„ „	3	. . . . .	35 „
„ „	4	. . . . .	30 „
„ „	5	. . . . .	25 „
„ „	6	. . . . .	15 „

(3) Przy podróżach służbowych na konferencje międzynarodowe może być przyznany procentowy dodatek do djet, obowiązujących dla danego kraju, w wysokości nieprzekraczającej 40% tych djet. Wysokość dodatku określi w każdym poszczególnym przypadku, stosownie do zachodzącej potrzeby, Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych i Ministrem Skarbu.

Osoby, udające się z polecenia Ministra w podróż służbową, mającą na celu przeprowadzenie rokowań finansowych, mogą otrzymać procentowy dodatek do djet, o którego przyznaniu i wysokości decyduje Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

(4) Djety płatne są według uznania przełożonej władzy, albo w złotych, albo w innej walucie według przeciętnego ostatniego notowania danej waluty w cedule urzędowej Giełdy Pieniężnej w Warszawie. W przypadku, gdy dana waluta nie jest notowana w cedule urzędowej Giełdy Pieniężnej w Warszawie, przeliczenie nastąpić powinno według kursu tej waluty, ustalonego i ogłoszonego przez Bank Polski w dziale urzędowym „Monitora Polskiego". Jeżeli banknoty zagraniczne nie mają w danym dniu notowania giełdowego ani kursu ogłoszonego przez Bank Polski, przeliczenie nastąpić powinno według kursu odnośnej dewizy, zanotowanego w cedule urzędowej.

Przy podróżach dłużej trwających oraz delegacjach, przy których wypłata djet ma miejsce miesięcznie, obliczenie djet następuje według kursu z ostatniego dnia miesiąca, poprzedzającego wypłatę.

(5) W razie zmiany uposażenia pracownika należą się odpowiednie stawki djet od dnia, od którego przysługuje mu zmienione uposażenie."

Drukarnia Państwowa Nr 85034 23.VII. 36 r. 9000.

jącego ponad 14 dni, za cały czas zastępstwa ryczałt własny, zwiększony do wysokości ryczałtu pracownika, którego zastępuje. Jeżeli ryczałt pracownika zastąpionego jest równy lub niższy, zastępca otrzymuje tylko własny ryczałt.

§ 9.

(1) Pracownik, pobierający diety z tytułu podróży służbowych poza okrąg, w którym przysługuje mu ryczałt, zachowuje prawo do ryczałtu przez pierwsze 3 dni podróży, licząc od dnia wyjazdu, za dalszy zaś czas potrąca się odpowiednią część ryczałtu w wysokości po 1/30 ryczałtu miesięcznego za każdy dzień podróży.

(2) W razie delegacji pracownika, pobierającego ryczałt, do innej miejscowości, przysługują mu za cały czas delegacji diety, przy jednoczesnem wstrzymaniu wypłaty ryczałtu.

§ 10.

W razie przerw w wyjazdach, trwających z jakiegokolwiek powodu dłużej niż 14 dni, niezależnie czy przerwa ta nastąpiła w jednym miesiącu kalendarzowym, czy na przełomie dwóch miesięcy, wstrzymuje się wypłatę ryczałtu za cały czas przerwy od dnia jej powstania, licząc po 1/30 ryczałtu za każdy dzień przerwy.

§ 11.

Ryczałt dla maszynowych, obsługujących zamiejscowe stacje wodne, oraz ryczałt za próbne jazdy wagonami lub parowozami przysługuje w przypadkach, w których czynność służbowa poza miejscem stałego pełnienia służby, łącznie z dojazdem do miejsca przeznaczenia, trwa krócej niż 6 godzin lub 6 godzin. Za wymienione czynności powyżej 6 godzin przysługują diety w myśl obowiązujących przepisów.

§ 12.

W razie wykonywania przez rewizorów biletów, zatrudnionych na obszarze W. M. Gdańska, czynności, związanych z rewizją biletów również na linjach P. K. P., położonych w kraju, przysługuje im ryczałt na wyjazdy w wymiarze, przewidzianym dla rewizorów biletów w kraju.

§ 13.

Kwotę ryczałtu miesięcznego dla instruktorów i konwojentów wagonów O. P. G. (§ 1 A Nr. p. 25 i 26) dzieli się w razie zmiany obsady w ciągu miesiąca lub wykonywania tych czynności na dwie zmiany między zainteresowanych pracowników w stosunku do liczby dni wyjazdów służbowych w danym miesiącu.

§ 14.

(1) Wysokość ryczałtów dla lekarzy i felczerów w granicach, zakreślonych rozporządzeniem niniejszem (§ 1 C Nr. p. 1 i 2), ustalają Dyrekcje Okręgowe Kolei Państwowych, w zależności od wielkości rejonu, liczby personelu, posiadanych do dyspozycji środków lokomocji oraz liczby i rodzaju wyjazdów.

(2) Ryczałty mogą być przyznawane również lekarzom i felczerom, których rejon mieści się w granicach danej miejscowości, jeżeli z powodu spełniania obowiązków sanitarnych i udzielania porad lekarskich obłożnie chorym zmuszeni są używać środków lokomocji do ich mieszkań, położonych dalej niż 2 km. od przychodni kolejowej lub od lokalu ordynacyjnego.

§ 15.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r., z wyjątkiem ryczałtów dla pracowników w służbie komunikacji samochodowej (§ 1 D), które wchodzą w życie z dniem 1 czerwca 1934 r.

168.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 sierpnia 1934 r. Nr. P. 6/38/18/34 w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" w razie pełnienia czynności służbowych zagranicą i w przypadkach przeniesienia zagranicę.

Na podstawie § 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24) postanawia się co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie niniejsze normuje należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia poza granicami Państwa pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", wymienionych w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24).

§ 2.

(1) Należności, unormowane niniejszem rozporządzeniem, przysługują w czasie podróży zagranicę od chwili przejazdu do chwili powrotu przez polski punkt graniczny. Za czas podróży i pobytu na obszarze Państwa Polskiego przysługują diety i zwrot kosztów podróży według norm, ustalonych dla podróży służbowych w kraju.

(2) Przy podróżach zagranicznych przysługują przez cały czas podróży i pobytu poza granicami Państwa Polskiego diety, przewidziane dla krańcowego punktu tej podróży. W razie jednak zatrzymania się w drodze dłużej, niż 24 godziny, przysługują za ten czas diety według norm, ustalonych dla państwa, w którem się zatrzymano.

(3) W przypadku podróży z zagranicy do kraju, należą się za czas podróży do granicy Państwa Polskiego diety według norm, przewidzianych dla państwa, z którego odbywa się podróż, z zastosowaniem

przepisu, zawartego w drugiem zdaniu poprzedniego ustępu.

(4) Za podróże służbowe z kraju do stacyj kolejowych (miejscowości) graniczych, położonych na obcem terytorjum, przysługują diety według norm, przewidzianych dla podróży służbowych w kraju. Postanowienie to nie dotyczy pracowników, zatrudnionych stale na tych stacjach, którzy za czas pełnienia służby na tych stacjach otrzymają diety zmniejszone w myśl rozporządzenia Ministra Komunikacji o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia w kraju.

§ 3.

Pracownikom, wymienionym w § 1 niniejszego rozporządzenia, przyznaje się w razie podróży służbowych lub delegacyj do miejscowości, położonych poza granicami Państwa:

1) diety,
2) zwrot kosztów podróży.

§ 4.

(1) Diety przysługują pracownikom według następujących kategoryj:

1) kategorja: Dyrektorzy kolei państwowych,
2) kategorja: Wicedyrektorzy kolei państwowych,
3) kategorja: Naczelnicy biur P. K. P., podległych bezpośrednio Ministrowi Komunikacji, kierownik referatu komunikacji samochodowej, naczelnicy służb lub biur w Dyrekcjach O. K. P., oraz inni pracownicy etatowi, pobierający uposażenie według grupy 1 i 2,
4) kategorja: pracownicy etatowi, pobierający uposażenie według grupy 3 — 8,
5) kategorja: pracownicy etatowi i praktykanci oraz pracownicy stali, pobierający uposażenie według grupy 9 lub kategorji płacy 1,
6) kategorja: pracownicy etatowi, praktykanci i pracownicy stali, pobierający uposażenie według grupy 10 — 14 lub kategorji płacy 2 — 6.

(2) Dla ustalonych w ustępie (1) kategoryj pracowników diety, zależnie od państwa zagranicznego, wynoszą dziennie:

a) w krajach pozaeuropejskich, niewymienionych w punktach następnych:

dla kategorji	1	110 zł.
„ „	2	105 „
„ „	3	95 „
„ „	4	75 „
„ „	5	45 „
„ „	6	35 „

b) w Argentynie, Brazylji, Japonji, dominjach, kolonjach i mandatach brytyjskich, kolonjach innych państw europejskich w Afryce gdzieindziej niewymienionych:

dla kategorji	1	85 zł.
„ „	2	75 „
„ „	3	65 „
„ „	4	50 „
„ „	5	35 „
„ „	6	25 „

c) we Francji, Algierze, Marokku, Tunisie, Holandji, Niemczech, Szwajcarji, Wielkiej Brytanji i Irlandji:

dla kategorji	1	65 zł.
„ „	2	60 „
„ „	3	55 „
„ „	4	45 „
„ „	5	30 „
„ „	6	20 „

d) w Albanji, Belgji, Egipcie, Jugosławji, Luksemburgu, Rumunji, Szwecji, Turcji, Watykanie, Węgrzech, Włoszech i Związku Socjalistycznych Republik Rad:

dla kategorji	1	55 zł.
„ „	2	50 „
„ „	3	45 „
„ „	4	35 „
„ „	5	25 „
„ „	6	15 „

e) w Austrji, Czechosłowacji, Danji, Islandji, Grecji, Hiszpanji, Litwie, Norwegji i Portugalji:

dla kategorji	1	45 zł.
„ „	2	43 „
„ „	3	40 „
„ „	4	35 „
„ „	5	25 „
„ „	6	15 „

f) w Bułgarji, Estonji, Finlandji i Łotwie:

dla kategorji	1	42 zł.
„ „	2	40 „
„ „	3	35 „
„ „	4	30 „
„ „	5	20 „
„ „	6	15 „

(3) Przy podróżach służbowych na konferencje międzynarodowe może być przyznany procentowy dodatek do diet, obowiązujących dla danego kraju, w wysokości nieprzekraczającej 40% tych diet. Wysokość dodatku określi w każdym poszczególnym przypadku, stosownie do zachodzącej potrzeby, Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych i Ministrem Skarbu.

Osoby udające się z polecenia Ministra Komunikacji w podróż służbową, mającą na celu przeprowadzenie rokowań finansowych, mogą otrzymać procentowy dodatek do diet, o którego przyznaniu i wysokości decyduje Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

(4) Diety płatne są według uznania przełożonej władzy albo w złotych albo w innej walucie według przeciętnego ostatniego notowania danej waluty na giełdzie warszawskiej przed rozpoczęciem podróży. W przypadku nienotowania danej waluty na giełdzie warszawskiej, przeliczenie nastąpi przy pomocy kursu takiej waluty, która jest notowana na giełdzie warszawskiej, wykazanego na jednej z giełd zagranicznych, na której waluta, potrzebna do wypłaty

diet, jest notowana. Przy podróżach dłużej trwających oraz delegacjach, przy których wypłata diet ma miejsce miesięcznie, obliczenie diet następuje według kursu z ostatniego dnia miesiąca, poprzedzającego wypłatę.

(5) W razie zmiany stanowiska przysługują odpowiednie stawki diet od dnia zmiany stanowiska. W razie zmiany uposażenia pracownika należą się odpowiednie stawki diet od dnia, od którego przysługuje mu zmienione uposażenie.

(6) W razie powierzenia pracownikowi etatowemu pełnienia obowiązków na stanowisku, dla którego ustalone są wyższe diety, należą się mu te diety od pierwszego dnia najbliższego miesiąca kalendarzowego po dniu objęcia obowiązków, a jeżeli objęcie obowiązków nastąpiło w pierwszym dniu miesiąca, od dnia objęcia tych obowiązków.

§ 5.

(1) Jednostką obliczenia diet jest 24-godzinny okres czasu, liczony od chwili rozpoczęcia do chwili ukończenia podróży.

(2) Za okres czasu krótszy, niż 24 godziny, należy się połowa diety, jeżeli czynność służbowa łącznie z podróżą lub sama podróż trwała dłużej niż 6 godzin; gdy czynność służbowa lub sama podróż, trwająca dłużej niż 6 godzin, przypada pomiędzy 21 a 6 godziną, wypłaca się całą dietę.

(3) Jeżeli w ciągu 24-godzinnego czasu podróż służbowa odbywała się zarówno na obszarze Państwa Polskiego, jak i na terytorjum zagranicznem, a pobyt na terytorjum zagranicznem trwał dłużej niż 6 godzin, należą się diety zagraniczne.

§ 6.

(1) W przypadku delegacji wypłaca się diety w wysokości ustalonej w § 4, t. j. całe diety przez pierwsze dwa tygodnie, licząc od dnia następującego po przybyciu do miejsca delegacji, po upływie zaś tego czasu diety zmniejszone o 30%.

(2) Delegacja może trwać zasadniczo tylko pół roku. Przedłużenie delegacji ponad pół roku może nastąpić jedynie w wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych ważnemi względami służbowemi za zezwoleniem Ministra Komunikacji.

(3) Jeżeli delegowany otrzymuje mieszkanie w budynku rządowym, zmniejsza się diety o 10%.

(4) W razie podróży służbowych w czasie delegacji, do miejscowości, położonych poza miejscem delegacji, uzupełnia się diety, pobierane z tytułu delegacji, jeżeli wypłacane są stosownie do ustępu pierwszego niniejszego paragrafu w wymiarze zmniejszonym, do wysokości całej diety. Ponadto zwraca się koszty przejazdu według zasad, ustalonych w niniejszem rozporządzeniu.

(5) W razie odbywania podróży służbowych w pierwszych dwóch tygodniach delegacji, za które w myśl ustępu pierwszego niniejszego paragrafu wypłaca się całe diety, przedłuża się okres dwutygodniowy o liczbę dni, przebytych w podróży służbowej.

§ 7.

W razie odbywania podróży koleją lub statkiem, początek podróży liczy się od czasu odjazdu pociągu lub statku, według urzędowego rozkładu jazdy. W razie zaś odbywania podróży innym środkiem lokomocji, np. samochodem, końmi i t. p. początek podróży liczy się od chwili ruszenia z miejsca.

§ 8.

Diety należą się również za niedziele i święta, przypadające w czasie trwania podróży służbowej lub delegacji.

§ 9.

W przypadku zachorowania pracownika w czasie podróży służbowej lub delegacji należą się diety przez cały czas spowodowanego chorobą pobytu w odnośnej miejscowości, jeżeli choroba zostanie stwierdzona świadectwem lekarskiem, a pracownik nie jest umieszczony w szpitalu na koszt przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

§ 10.

(1) Zwrot kosztów podróży obejmuje ceny biletów jazdy koleją lub statkiem, koszty przejazdu innemi środkami komunikacyjnemi, koszty przewozu bagażu podróżnego koleją, statkiem lub innym normalnie na danej przestrzeni do przewozu bagażów służącym środkiem komunikacyjnym, zwrot wydatków na tragarzy, jak również zwrot kosztu dojazdu na dworzec i z dworca kolejowego, do przystani i z przystani, do stacji autobusowej, lotniczej i z tych stacyj.

(2) W razie niemożności dostarczenia biletu wolnej jazdy, zwraca się pracownikowi cenę biletu faktycznie zapłaconą za czas przejazdu służbowego w klasie, która przysługuje pracownikowi w myśl obowiązujących przepisów.

(3) W wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych ważnością i nagłością sprawy, można przy podróżach służbowych odbyć jazdę samolotem. W tych przypadkach zwraca się pracownikowi cenę faktycznie zapłaconą.

§ 11.

(1) Przy podróżach kołowych zwraca się faktycznie wydaną kwotę, jeżeli właściwa władza konsularna stwierdzi, że kwota ta nie jest wyższą od przeciętnej ceny najmu koni w danej miejscowości.

(2) Wydatek na podróż kołową zwraca się tylko wtedy, jeżeli niema możności przejazdu kolejami wszelkiego rodzaju, omnibusami, statkami i t. p.

(3) Przy podróżach wspólnych wolno zaliczyć jedną podwodę lub samochód na 3 osoby. W razie przewozu akt lub przedmiotów potrzebnych do spełnienia czynności służbowej, w większej ilości lub znaczniejszych rozmiarów, wolno zaliczyć jedną podwodę lub samochód na 2 osoby, a w wyjątkowych

przypadkach na jedną osobę. Koszty wspólnej podróży kołowej zalicza pracownik, któremu przysługują wyższe diety.

§ 12.

Przy podróżach służbowych i delegacjach poza granicami Państwa zwraca się faktyczne koszty przewozu koleją i statkiem koniecznego osobistego bagażu podróżnego o wadze do 50 kg, jeżeli czynność służbowa łącznie z podróżą trwała co najmniej sześć dni, oraz koszt przewozu akt i innych przedmiotów, potrzebnych do spełnienia czynności służbowych, bez względu na wagę i czas trwania podróży służbowej.

§ 13.

Wydatki na dojazd do dworca kolejowego i z dworca kolejowego lub do przystani i z przystani, stacji autobusowej lub lotniczej jak również przejazdu z jednego dworca (przystani, stacji) na drugi oraz wydatki, ponoszone na tragarzy przy każdym dojeździe i odjeździe oraz przy każdem przesiadaniu na stacjach węzłowych poza granicami Państwa, zwraca się w wysokości kosztów faktycznych i odpowiadających miejscowym cenom.

§ 14.

Za czynności służbowe w miejscowościach, położonych bliżej niż 2 km od gmachu urzędu, w którym pracownik pełni stale służbę, nie należą się ani koszty podróży, ani diety.

§ 15.

Do miejsca czynności służbowych względnie miejsca delegacji należy zdążać bez żadnej przerwy i to bez względu na odległość. Rozpoczętej czynności nie wolno przerywać, inaczej, jak tylko z ważnych przyczyn, które muszą być szczegółowo umotywowane.

§ 16.

(1) Pracownikom, przeniesionym z urzędu z kraju do miejscowości, położonej za granicą Państwa lub odwrotnie przyznaje się:

1) diety dla przeniesionego za czas podróży do nowego miejsca służbowego i za pierwszą dobę pobytu w tej miejscowości oraz dla jego żony i dzieci za taki sam czas, a to dla żony w wysokości 75%, a dla dzieci w wysokości 50% diet, przysługujących przeniesionemu, jeżeli osoby te pozostają na jego utrzymaniu;

2) zwrot kosztów podróży dla przeniesionego, jego żony i dzieci, jeżeli osoby te pozostają na jego utrzymaniu;

3) zwrot udowodnionych kosztów przewozu urządzenia domowego w wysokości nie przekraczającej: dla samotnych 75%, a dla utrzymujących rodzinę 150% miesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z zasiłkiem wyrównawczym, przysługującego w danem miejscu służbowem zagranicą.

(2) Utrzymującemu rodzinę przyznaje się dopiero wówczas pełne koszty przesiedlenia, jeżeli dostarczy dowodu zamieszkania rodziny w nowem miejscu służbowem, albo w przypadku odwołania, powrotu jej do kraju, oraz jeżeli przesiedlenie rodziny nastąpiło nie później niż w rok od daty objęcia przez pracownika nowego stanowiska zagranicą, względnie powrotu do kraju.

(3) Jeżeli pracownik przesiedla się sam, przyznaje mu się zwrot kosztów w wymiarze dla samotnego.

(4) Termin roczny dla przesiedlenia rodziny może być w wyjątkowych przypadkach przedłużony przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 17

Co do terminów przedstawiania rachunków należności za podróże służbowe delegacje i przeniesienia zagranicę, oraz terminów wypłaty tych należności, mają zastosowanie odnośne przepisy o dietach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia w kraju.

§ 18.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

169.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 sierpnia 1934 r. Nr. P. 6/54/16/34 o zaliczkach na uposażenie dla pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Na podstawie § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. Ust. R. P. Nr. 4, poz. 24) postanawiam co następuje:

§ 1.

(1) Bezprocentowe zaliczki na uposażenie mogą być udzielane pracownikom etatowym i stałym, wymienionym w § 1 ust. (1) pkt. 1) i 2) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiebiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. Ust. R. P. Nr. 4, poz. 24).

(2) Pracownikom odbywającym służbę przygotowawczą (praktykantom), pracownikom pozostającym w stanie nieczynnym, zawieszonym w pełnieniu służby, pozostającym na urlopie bezpłatnym, pracownikom, którym wypowiedziano stosunek służbowy oraz pracownikom umownym (kontraktowym i czasowym) zaliczki na uposażenie nie przysługują.

§ 2.

(1) Zaliczki mogą być udzielane:

a) na cele konsumpcyjne, jak np. kupno odzieży,

b) na wydatki niezwiązane z potrzebami życia codziennego, jak np. na pokrycie wydatków, spowodowanych chorobą proszącego, chorobą lub śmiercią członków jego rodziny w rozumieniu prawa cywilnego, na spłatę długów, powstałych bez winy proszącego, na kupno niezbędnych ruchomości, na koszty odbycia podróży naukowych, ogłoszenia pracy naukowej,

c) na koszty budowy własnego mieszkania.

(2) Zaliczki na koszty budowy własnego mieszkania mogą być udzielane pracownikom, wymienionym w ustępie pierwszym § 1 pod następującemi warunkami:

a) jeżeli nie mają odpowiedniego do swego stanu rodzinnego mieszkania, wynajętego bezpośrednio od właściciela w domu, podlegającym ochronie lokatorów i

b) jeżeli sami lub do spółki z rodziną, z którą prowadzą wspólne gospodarstwo domowe, rozpoczęli już budowę mieszkania na własność albo też są członkami spółdzielni mieszkaniowej, która buduje dla nich mieszkania w domu spółdzielczym.

Przy udzielaniu tych zaliczek należy uwzględnić przedewszystkiem pracowników, znajdujących się w wyjątkowo niekorzystnem położeniu mieszkaniowem (np. pracownicy, mieszkający poza granicami miejscowości, w której pełnią służbę i t. p.). Na budowę jednego i tego samego mieszkania może być udzielona zaliczka tylko raz jeden.

§ 3.

(1) Pracownik, ubiegający się o zaliczkę, winien szczegółowo uzasadnić jej potrzebę i wysokość. Sprawa przyznania zaliczki oraz jej wysokości jest zależna od uznania władzy, uprawnionej do udzielania zaliczek.

(2) Udzielenie nowej zaliczki przed spłatą poprzedniej jest dopuszczalne w wyjątkowych przypadkach, jedynie pod warunkiem równoczesnego potrącenia reszty rat poprzedniej zaliczki.

§ 4.

(1) Zaliczki na uposażenie przyznaje się pracownikom zatrudnionym w kraju i zagranicą w złotych, a pracownikom zatrudnionym na obszarze W. M. Gdańska w guldenach gd., do wysokości: a) na cele konsumpcyjne—2 miesięcznego uposażenia, b) na wydatki niezwiązane z potrzebami życia codziennego — 3 miesięcznego uposażenia, c) na budowę mieszkania — 6 miesięcznego uposażenia.

(2) Zaliczki, przekraczające 3 miesięczne uposażenie, mogą być udzielane bez poręczenia pracownikom, którzy nabyli już prawo do zaopatrzenia emerytalnego, t. j. którzy mają już 15 lat wysługi emerytalnej. Natomiast od pracowników, którzy nie nabyli jeszcze praw emerytalnych, lub którym w razie zwolnienia ze służby nie przysługuje prawo do 3 miesięcznej odprawy, należy żądać przy udzielaniu zaliczek, przekraczających 3 miesięczne uposażenie, na całą kwotę udzielonej zaliczki, zabezpieczenia hipotecznego lub poręczenia dwóch wypłacalnych ręczycieli, którymi mogą być również pracownicy, posiadający prawo do zaopatrzenia emerytalnego.

Pracownikom, którzy nie nabyli jeszcze praw emerytalnych, a którym w razie zwolnienia ze służby przysługuje prawo do 3 miesięcznej odprawy, mogą być udzielane zaliczki, przekraczające 3 miesięczne uposażenie, za zabezpieczeniem hipotecznem lub poręką dwóch ręczycieli na kwotę przewyższającą 3 miesięczną zaliczkę.

(3) Do podań o udzielenie 6 miesięcznych zaliczek na budowę domu należy dołączyć plan budującego się mieszkania lub jego fotografje, z braku zaś tych załączników należy dołączyć urzędowe zaświadczenie władz administracyjnych, określających wielkość budynku (liczbę pokojów mieszkalnych) i stan w jakim się budowa znajduje.

(4) Za podstawę obliczenia zaliczki przyjmuje się uposażenie zasadnicze, wraz z zasiłkiem wyrównawczym i dodatkiem lokalnym.

§ 5.

(1) Zwrot zaliczki, udzielonej pracownikom pełniącym służbę w kraju do wysokości 1-miesięcznego uposażenia, następuje w nie więcej niż 12, zaliczki udzielonej do wysokości 2-miesięcznego uposażenia, w nie więcej niż 18, zaliczki udzielonej do wysokości 3-miesięcznego uposażenia, w nie więcej niż 30, wreszcie zwrot zaliczki, udzielonej w wymiarze wyższym niż 3-miesięczne uposażenie, w nie więcej niż 36 bezpośrednio po sobie następujących ratach miesięcznych.

(2) Zwrot zaliczki, udzielonej pracownikom na obszarze W. M. Gdańska i zagranicą do wysokości 1-miesięcznego uposażenia, następuje w nie więcej niż 6, zaliczki, udzielonej do wysokości 2-miesięcznego uposażenia w nie więcej niż 12, wreszcie zwrot zaliczki w wymierze wyższym, w nie więcej niż 24 bezpośrednio po sobie następujących ratach miesięcznych.

(3) Raty zaliczki potrąca się z uposażenia, począwszy od 1-go dnia miesiąca, następującego po przyznaniu zaliczki.

§ 6.

(1) Przyznawanie zaliczek pracownikom należy do tej Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w której okręgu dany pracownik jest zatrudniony, z wyjątkiem Dyrektorów kolei państwowych, i Naczelników biur, podległych bezpośrednio Ministrowi Komunikacji, którym zaliczkę przyznaje Ministerstwo Komunikacji.

(2) Do przyznania zaliczek, przekraczających 3 miesięczne uposażenie, wymagana jest uprzednia zgoda Ministerstwa Komunikacji.

§ 7.

W wypadkach wystąpienia ze służby kolejowej lub rozwiązania stosunku służbowego bez zaopatrzenia emerytalnego, należy zaległe raty zaliczki potrącić w całości względnie zażądać zwrotu zaliczki w całości, lub wyegzekwować z zabezpieczenia hipotecznego lub od ręczycieli.

§ 8.

W razie śmierci pracownika kolejowego przed spłatą zaliczki, dług z powyższego tytułu obciąża jego spadkobierców do wysokości odziedziczonego majątku, zgodnie z przepisami obowiązujących ustaw cywilnych.

§ 9.

W sprawie umorzenia nieściągalnych rat zaliczek na uposażenie, obowiązuje rozporządzenie Ministerstwa Komunikacji z dnia 16 stycznia 1931 r. Nr. II. 3/6070/30 (Dz. U. M. K. Nr. 3/31 poz. 23).

§ 10.

Kontrola regularnych spłat zaliczek, należy do obowiązków władz asygnujących uposażenie.

§ 11.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 20 maja 1931 r. Nr. P. 2/11779/31 w sprawie zaliczek na uposażenie (Dz. Urz. M. K. Nr. 9, poz. 77) wraz z późniejszemi zmianami.

170.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 sierpnia 1934 r. Nr. P. 6/70/28/34 w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów i Ministrem Skarbu o dodatkach funkcyjnych pracowników komunikacji samochodowej przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Na podstawie § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24) zarządza się co następuje:

§ 1. Pracownikom komunikacji samochodowej przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", zajmującym niżej wymienione stanowiska kierownicze, przyznaje się dodatek funkcyjny według następujących stawek:

1) Kierownik Referatu komunikacji samochodowej . . . . . 250 zł
2) Zastępca Kierownika Referatu komunikacji samochodowej . . 150 „
3) Kierownicy Sekcyj Referatu komunikacji samochodowej, Kierownik Oddziału komunikacji samochodowej w Warszawie . . . 100 „
4) Kierownicy Oddziałów komunikacji samochodowej, Zastępca Kierownika Oddziału komunikacji samochodowej w Warszawie . . 75 „
5) Kierownik Ruchu komunikacji samochodowej w Warszawie . . 60 „
6) Kierownik Garażu komunikacji samochodowej w Warszawie . . 50 „
7) Kierownicy Ruchu komunikacji samochodowej . . . . . 40 „
8) Kierownicy Garażu komunikacji samochodowej . . . . 30 „

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1934 r.

171.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 sierpnia 1934 r. Nr. P. 6/71/1/34 w porozumieniu z Ministrem Skarbu o dodatkach dla szoferów i konduktorów samochododów przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Na podstawie §§ 10 i 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24), postanawia się co następuje:

§ 1. Szoferom i konduktorom samochodów przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" przyznaje się za czas pełnienia służby przy samochodach przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" dodatek kilometrowy.

§ 2. Dodatek kilometrowy wynosi:
za przebieg każdych 10 km. samochodami —

dla szofera	od 5 gr. do 20 gr.
dla konduktora	od 2,5 gr. do 15 gr.

§ 3. Oprócz dodatku, określonego w § 2, przyznaje się szoferom samochodów dodatek za sprawne utrzymanie wozu, oszczędności zużycia materjałów (paliwa i smarów) oraz jazdę bez wypadku, w wysokości od 5 zł. do 30 zł. miesięcznie.

§ 4. Stawki dodatku kilometrowego w granicach, określonych w § 2, i dodatku dla szofera w granicach, określonych w § 3, ustala Minister Komunikacji lub organa przez niego upoważnione.

§ 5. W razie delegacji poza miejsce stałej siedziby służbowej na okres czasu dłuższy niż 3 dni (72 godzin), szoferzy i konduktorzy samochodów otrzymują oprócz dodatku kilometrowego za czas służby przy autobusach diety zmniejszone o 70% za cały czas delegacji, licząc do chwili powrotu do tej siedziby. Przy delegacjach do 3 dni włącznie, diet nie wypłaca się.

§ 6. Dodatki, określone niniejszem rozporządzeniem, wypłaca się zdołu, każdego 1-go dnia drugiego miesiąca po miesiącu sprawozdawczym.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1934 r.

172.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 24 sierpnia 1934 r. Nr. P. 6/71/2/34 o dodatkach za służbę nocną oraz za wydajność pracy pracowników Komunikacji Samochodowej przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Na podstawie § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24) zarządzam co następuje:

§ 1. Pracownikom komunikacji samochodowej przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", którzy według ustalonego podziału pracy pełnią okresowo, (w kolejce) **służbę w porze** nocnej między 22 a 6 godziną, co najmniej przez 3 godziny pełnowartościowej pracy, przyznaje się za każdą noc, spędzoną w służbie, osobny dodatek.

§ 2. Dodatek za służbę nocną otrzymują pracownicy na następujących stanowiskach lub wykonywujący następujące czynności.

a) monter samochodowy i elektromonter,
b) rzemieślnik garażowy (ślusarz, blacharz, stolarz i t. p.),
c) obsługa garażowa i magazynowa (czyściciele samochodów i t. p.).

§ 3. Dodatek za służbę nocną wynosi za noc:

a) dla montera samochodowego i elektromontera . . . . . . 1 zł. 50 gr.
b) dla rzemieślnika garażowego 1 zł.
c) dla obsługi garażowej i magazynowej . . . . 50 gr.

§ 4. Pracownikom, wymienionym w § 2 przyznaje się dodatek (premję) za wydajność i osiągnięte wyniki pracy, skrócenie postoju taboru samochodowego przy naprawach i przeglądach oraz oszczędne używanie materjałów, służących do naprawy i konserwacji taboru samochodowego.

§ 5. Wysokość dodatku za wydajność pracy ustala się na podstawie udziałów (§ 6) z sumy globalnej, wyznaczonej dla każdego Oddziału Komunikacji Samochodowej przez Kierownika Referatu Komuinkacji Samochodowej w ramach kredytu, przewidzianego na ten cel w planie finansowo- gospodarczym Komunikacji Samochodowej, przyczem dodatek dla jednego pracownika może wynosić najwyżej 75 zł. miesięcznie.

§ 6. Ilość udziałów wynosi:

dla montera samochodowego i elektromontera 15 do 22 udziałów,

dla rzemieślnika (ślusarz, stolarz, blacharz i t. p.) 7 do 16 udziałów,

dla obsługi garażowej i magazynowej do 6 udziałów.

§ 7. Dodatek za wydajność pracy przyznaje się pracownikom, którzy przepracowali conajmniej 64 godzin w miesiącu, proporcjonalnie do przepracowanego czasu; czasu pracy poniżej 64 godzin w miesiącu nie uwzględnia się przy wymiarze dodatku.

§ 8. Ilość udziałów i wysokość dodatku (§ 4) dla każdego pracownika ustala w granicach wskazanych w §§ 5 — 7 Kierownik Oddziału Komunikacji Samochodowej, który może też dodatku zupełnie nie przyznać, a przyznany na podstawie powyższego obliczenia dodatek może zmniejszyć lub zwiększyć do najbliższej sumy podzielnej przez 5.

§ 9. Dodatków za służbę nocną i za wydajność pracy nie otrzymują pracownicy, pobierający dodatek kilometrowy, woźni, stróże, oraz inni pracownicy nie wymienieni w § 2.

§ 10. Szczegółowe warunki przyznawania dodatków za służbę nocną i za wydajność pracy ustala Kierownik Referatu Komunikacji Samochodowej P. K. P.

§ 11. Dodatki za służbę nocną oraz za wydajność pracy wypłaca się każdego 1-go dnia drugiego miesiąca, po miesiącu sprawozdawczym.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1934 r.

173.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 28 czerwca 1934 r. Nr. P/6/57/25/34 w sprawie odzieży służbowej pracowników Komunikacji Samochodowej przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Na podstawie § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24) zarządzam co następuje:

§ 1. Pracownikom Komunikacji Samochodowej przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" przysługują na zasadzie postanowień Przepisów o odzieży służbowej pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (instrukcja Nr. A. 8) następujące uprawnienia do odzieży służbowej:

A. Za zwrotem 25% kosztów P. K. P.

I. pełne umundurowanie t. j. czapka, kurtka mundurowa, kurtka letnia, spodnie, płaszcz mundurowy i buty filcowe
z II gatunku sukna kolejowego:

konduktorom samochodów;

II. czapka, kurtka mundurowa, kurtka letnia, spodnie, kurtka ciepła i buty filcowe:

kierowcom samochodów;

III. pełne umundurowanie t. j. czapka, kurtka mundurowa, spodnie i płaszcz mundurowy
z III gatunku sukna kolejowego:

strażnikom i woźnym;

IV. ubrania ochronne lub płaszcze ochronne:
1) kierowcom samochodów,
2) konduktorom samochodów,
3) monterom i elektromonterom,
4) magazynierom oddziałów i warsztatów,
5) rzemieślnikom i robotnikom warsztatów,
6) rzemieślnikom i robotnikom zajezdni;

V. czapki:
rzemieślnikom i robotnikom zajezdni;

B. jako odzież inwentarjalna:

I. kurtki skórzane:
motocyklistom;

II. kożuchy kryte:
1) kierowcom samochodów,
2) konduktorom samochodów,
3) strażnikom,
4) obsłudze zajezdni (robotnikom);

III. buty filcowe:
1) strażnikom,
2) obsłudze zajezdni (robotnikom);

IV. ubranie brezentowe i buty gumowe:
1) obsłudze zajezdni, zajętej przy myciu samochodów.
2) motocyklistom.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1934 r.

174.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 13 czerwca 1934 r. Nr. P. 6/72/1/34 o dodatku służbowym dla pracowników lotnictwa cywilnego.

Na podstawie § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24), postanawiam co następuje:

§ 1. Pracownikom lotnictwa cywilnego, zatrudnionym na niżej wymienionych stanowiskach lub wykonywującym niżej wymienione czynności, przyznaje się dodatek służbowy w następującej wysokości:

radjospecjalistom i synoptykom
w granicach od 20 do 50 zł. miesięcznie,
obserwatorom meteorologicznym, mechanikom portowym (monterom instalacyjnym), telefonistom i latarnikom
w granicach od 10 do 20 zł. miesięcznie

§ 2. Wysokość dodatku dla poszczególnych pracowników, w granicach określonych w § 1, ustala Minister Komunikacji lub organa przez niego upoważnione.

§ 3. (1) Prawo do dodatku powstaje po upływie trzech miesięcy pełnienia danej czynności, z dniem pierwszym najbliższego miesiąca kalendarzowego.

(2) Dodatek wypłaca się co miesiąc z dołu łącznie z uposażeniem.

(3) W przypadku zmiany stanowiska, zwolnienia ze służby w lotnictwie, przeniesienia w stan nieczynny lub zawieszenia w służbie, nie przysługuje ten dodatek od dnia przerwy w wykonywaniu czynności, określonych w § 1.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

175.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 7 września 1934 r. Nr. P. 6/33/8/34 o dodatkowem wynagrodzeniu pracowników stałych za służbę poza ustalonemi godzinami pracy.

Na podstawie § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24) postanawiam co następuje:

§ 1. Pracownicy stali, pełniący służbę poza godzinami pracy (turnusami), ustalonemi na podstawie obowiązujących na „Polskich Kolejach Państwowych" przepisów o czasie pracy, otrzymują za tę służbę dodatkowe wynagrodzenie.

§ 2. (1) Służba pracowników stałych poza ustalonemi godzinami pracy (turnusami) dozwolona jest w wyjątkowych przypadkach na zarządzenie zawiadowców (naczelników) wykonawczych jednostek służbowych, jeżeli tego niezbędnie wymagają potrzeby ruchu kolejowego. Zarządzenie to nie jest wymagane w przypadkach, w których pełnienie służby poza ustalonemi godzinami pracy (turnusami) jest konieczne z powodu niedających się zgóry przewidzieć przyczyn, powstałych w ciągu wykonywania służby.

(2) Pracownicy stali w służbie biurowej mogą być zatrudniani poza ustalonemi godzinami pracy tylko w przypadkach wyjątkowych, jeżeli chodzi o wykonanie związanych ściśle z zajęciem służbowem pracownika stałego prac pilnych, których nie można wykonać w ustalonych godzinach pracy.

(3) Zarządzenie władzy w sprawie wykonywania służby poza ustalonemi godzinami pracy przez czas dłuższy niż 7 dni wymaga zatwierdzenia przez naczelnika danej służby w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych.

§ 3. (1) Wynagrodzenie dodatkowe za czas służby poza ustalonemi godzinami pracy (turnusami), przeliczony na pracę produkcyjną według spółczynnika pracy, ustalonego dla wykonywanego zajęcia służbowego na podstawie przepisów o czasie pracy na kolejach państwowych, wynosi:

1) dla pracowników stałych, pełniących służbę w warsztatach głównych, oddziałowych, sygnałowych (elektrotechnicznych), elektromechanicznych i drogowych, otrzymujących uposażenie według tabeli płac „A":

a) za każdą z pierwszych dwu nadliczbowych godzin produkcyjnej pracy dziennie, zasad-

nicze uposażenie dzienne, przypadające na godzinę produkcyjnej pracy, zwiększone o 25%;

b) za każdą dalszą nadliczbową godzinę produkcyjnej pracy ponad dwie godziny dziennie oraz za każdą nadliczbową godzinę produkcyjnej pracy, przypadającej na noc lub w niedzielę i święta, zasadnicze uposażenie dzienne, przypadające na godzinę produkcyjnej pracy, zwiększone o 50%;

2) dla wszystkich innych pracowników stałych za każdą nadliczbową godzinę pracy produkcyjnej, zasadnicze uposażenie dzienne, przypadające na godzinę produkcyjnej pracy, zwiększone o 25%.

(2) Po przeliczeniu czasu służby na pracę produkcyjną zaokrągla się w sumie ogólnej za dany miesiąc czas pracy ponad ½ godziny poza ustalonemi godzinami na całą godzinę, czasu zaś do ½ godziny włącznie nie bierze się w rachubę.

(3) Uposażenie, przypadające na godzinę produkcyjnej pracy pracowników stałych, otrzymujących uposażenie według tabeli płac „A" lub „B", wynosi ósmą część kwoty zasadniczego uposażenia dziennego danej kategorji płacy według tabeli płac „A".

(4) Za służbę nocną uważa się służbę, przypadającą w czasie pomiędzy 22-gą a 5-tą godziną.

§ 4. Podstawę do obliczenia czasu służby poza ustalonemi godzinami pracy stanowi u pracowników stałych, otrzymujących uposażenie według tabeli płac „A", okres dzienny, u pracowników stałych zaś, otrzymujących uposażenie według tabeli płac „B", kalendarzowy okres miesięczny, po odjęciu przerw w pracy (choroba, urlopy i t. p.) w ciągu miesiąca.

§ 5. (1) Wynagrodzenie za służbę poza ustalonemi godzinami pracy (turnusami) nie przysługuje pracownikom stałym:

1) wykonywującym zajęcia służbowe, których czas trwania nie ustala się według zasady 8-mio godzinnego dnia pracy;

2) w przypadkach, w których przepisy o czasie pracy zezwalają na przedłużenie czasu służby w pewnych okresach przy odpowiedniem skróceniu czasu służby w innych okresach;

3) za służbę, za którą otrzymują dodatek, przewidziany dla drużyn parowozów (wagonów motorowych, elektrowozów) lub pociągów albo dodatek kilometrowy dla szoferów i konduktorów komunikacji samochodowej.

(2) W okresie, w którym przysługują pracownikom stałym należności za pełnienie czynności poza zwykłem miejscem służbowem wynagrodzenie, określone w niniejszem rozporządzeniu, należy się tylko za czas faktycznie wykonywanej pracy poza ustalonemi godzinami.

§ 6. Wypłaty dodatkowego wynagrodzenia za służbę poza ustalonemi godzinami pracy dokonywa władza, asygnująca uposażeenie za ubiegły miesiąc zdołu, w terminie płatności uposażenia.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

176.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 sierpnia 1934 r. Nr. P. 6/27/137/34 w sprawie wykonania przepisów uposażeniowych.

Na podstawie paragrafu 44 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24) podaję wyjaśnienia do niektórych paragrafów wymienionego rozporządzenia i zarządzam co następuje:

do §§ 7 i 8

1) Dodatek lokalny przysługuje tylko pracownikom, pełniącym służbę w danej miejscowości. Jeżeli pracownik, przynależny administracyjnie do jednostki służbowej, położonej w miejscowości, dla której przyznano dodatek lokalny, wykonywa stale służbę w innej miejscowości, dodatek nie należy się.

2) Wobec zmiany granic miasta Królewskiej Huty i przemianowania go na Chorzów — ustawą z dnia 16 maja 1934 r. w sprawie włączenia gmin Chorzów i Nowe Hajduki do miasta Królewskiej Huty oraz zmiany nazwy tego miasta na Chorzów (Dz. U. Śl. Nr. 13, poz. 24), przysługuje pracownikom, pełniącym służbę na terenie dotychczasowych gmin Chorzów i Nowe Hajduki dodatek lokalny, przewidziany w § 8 wymienionego rozporządzenia dla Królewskiej Huty od dnia wejścia w życie przytoczonej ustawy, t. j. od dnia 1 lipca 1934 r. Od tego terminu zatem otrzymują dodatek lokalny pracownicy pełniący służbę na terenie miasta Chorzowa, utworzonego wyżej przytoczoną ustawą.

do § 9

1) Dodatek funkcyjny przysługuje po upływie dwóch miesięcy pracownikom, pełniącym obowiązki lub wyznaczonym czasowo do pełnienia czynności na stanowiskach kierowniczych, uprawniających do dodatku funkcyjnego, zarówno wskutek nieobsadzenia danego stanowiska jak i wskutek czasowego niepełnienia służby przez pracownika, zajmującego dane stanowisko, np. w razie choroby, urlopu i t. p.

2) Dodatek funkcyjny przysługuje w dalszym ciągu pracownikom, zwolnionym ze stanowisk kierowniczych, jeżeli bezpośrednio po zwolnieniu (bez żadnej przerwy) powierzono im pełnienie obowiązków na stanowisku kierowniczem, do którego również przywiązany jest dodatek funkcyjny. Pracownikowi takiemu wypłaca się dodatek przywiązany do nowego stanowiska, jeżeli dodatek ten jest w tej samej wysokości lub niższy od poprzednio otrzymywanego. Jeżeli jednak dodatek funkcyjny na nowem stanowisku jest wyższy od poprzednio otrzymywanego, powstaje prawo do tego wyższego dodatku dopiero po upływie dwóch miesięcy, a przez ten okres wypłaca się pracownikowi dodatek funkcyjny w wysokości, poprzednio otrzymywanego dodatku.

3) Dodatek funkcyjny, przewidziany dla kierowników przychodni lekarskich w pkt. 14 rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 10 lutego 1934 r. Nr. P. U. II/70/1/34 (Dz. Urz. M. K. Nr. 4, poz. 18), przysługuje kierownikom większych przychodni, którzy pełnią czynności administracyjne w związku z zarządem tych przychodni.

do § 13.

Za podstawę obliczenia zaliczki na uposażenie przyjmuje się uposażenie zasadnicze wraz z dodatkiem lokalnym i zasiłkiem wyrównawczym, stosownie do § 4 ust. (4) rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 21 sierpnia 1934 r. Nr. P. 6/54/16/34 (Dz. Urz. M. K. Nr. 29, poz. 169).

do § 32.

1) Zarządzenia władz administracyjnych mogą stworzyć o tyle tylko tytuł prawny dla dokonywania potrąceń z uposażenia, o ile właściwa władza administracyjna jest kompetentna do wydania orzeczenia w sprawie, stanowiącej ten tytuł prawny.

2) Dopuszczalne w myśl § 32 potrącenie z uposażenia należy stosować bez względu na czas powstania tytułu prawnego.

do § 41.

1) W razie mianowania pracownika stałego pracownikiem etatowym, ulega zmniejszeniu zasiłek wyrównawczy, jeżeli uposażenie przyznanej grupy jest wyższe od uposażenia posiadanej poprzednio kategorji płacy. Za podstawę porównania przyjmuje się dzienne uposażenie zasadnicze danej kategorji tabeli płac „A", pomnożone przez 25, wraz z dodatkiem funkcyjnym, niezależnie według której tabeli pracownik jest opłacany.

2) Przyznanie, utrata lub zmiana wysokości dodatku lokalnego nie wpływają na wysokość przyznanego pracownikowi z dniem 1 lutego 1934 r. zasiłku wyrównawczego.

3) W razie zmiany kategorji płacy pracowników stałych ulega zmianie wysokość dziennego zasiłku wyrównaczego.

W tym celu iloczyn, powstały z pomnożenia dziennego zasiłku wyrównawczego, ustalonego na dzień 1 lutego 1934 r. według tabeli „A" przez 25, a według tabeli „B" przez 30.5, dzieli się w razie zmiany tabli płac „A" na tabelę płac „B" przez 30.5, przy zmianie zaś tabeli „B" na tabelę „A" przez 25. Otrzymany iloraz stanowi dzienny zasiłek wyrównawczy dla zmienionej tabeli płac.

Jednocześnie uchyla się wyjaśnienie Ministerstwa Komunikacji z dn. 5 maja 1934 r. Nr. P. U. II/27/86/34 (Dz. Urz. M. K. Nr. 18, poz. 89).

177.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 sierpnia 1934 r. Nr. P. 6/43/4/34 w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 31 stycznia 1934 r. o dodatku służbowym dla dyspozytorów parowozowni.

Na podstawie § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24) postanawiam, co następuje:

§ 1. § 3 rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 31 stycznia 1934 r. Nr. P. U. II/43/1/34 o dodatku służbowym dla dyspozytorów parowozowni (Dz. Urz. M. K. Nr. 4, poz. 21) otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 3 (1) Dodatek przysługuje tylko dyspozytorom lub pracownikom, pełniącym zastępczo czynności dyspozytora na kolejach normalnotorowych.

(2) W przypadku zwolnienia ze stanowiska dyspozytora, przeniesienia w stan nieczynny lub zawieszenia w służbie nie przysługuje ten dodatek od dnia przerwy w służbie. W innych zaś przypadkach niepełnienia czynności dyspozytora wstrzymuje się wypłatę dodatku po upływie 3 dni przerwy, a odpowiednia kwota, licząc 1/30 część dodatku za każdy dzień wykonywania czynności dyspozytora, przypada zastępcy, jeżeli ten nie pobiera już takiego dodatku.

(3) Dodatek wypłaca się co miesiąc zdołu wraz z uposażeniem".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1934 r.

178.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 sierpnia 1934 r. Nr. P. 6/41/6/34 w sprawie wypłacania dodatków pracownikom umownym.

§ 1. (1) Pracownikom umownym — kontraktowym i czasowym — należy wypłacać dodatki, przyznane na podstawie § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24) pracownikom, wymienionym w § 1 tego rozporządzenia, jeżeli pracownicy ci wykonywują czynności, do których przywiązane są te dodatki.

(2) Dodatków tych nie należy wypłacać pracownikom umownym, jeżeli umowy z nimi zawarte, zawierają postanowienia, że dodatki te lub niektóre z nich im nie przysługują.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

179.

Nr. P. 6/31/14/34, z dnia 28 sierpnia 1934 r. o należnościach pracowników umownych, dziennie płatnych (czasowych) przedsiębiorstwa „P. K. P." w razie podróży lub delegacyj poza stałe miejsce pracy.

(1) Pracownicy umowni, dziennie płatni, przedsiębiorstwa „P. K. P." (zwani dalej czasowymi) nie powinni być wysyłani w podróż ani delegowani do pracy do miejscowości, położonych poza ich stałem miejscem pracy w razie, jeżeli podróż lub delegacja wymagają przyznania pracownikowi dodatkowego wynagrodzenia z tego tytułu.

(2) Delegacja taka lub wysłanie może nastąpić tylko wyjątkowo, na krótki okres czasu, w razie koniecznej doraźnej potrzeby, z polecenia tej władzy (urzędu) przedsiębiorstwa „P. K. P.", która zawarła

Sprostowanie zamieszczone w Dz. Urz. M. K. Nr. 31 z 1934 r.

SPROSTOWANIE.

W Dz. Urz. M. K. Nr. 29, zarządza się następujące sprostowania:

1) w poz. 176 str. 322, w wierszu 26 od góry wstawia sie po kropce następujące zdanie:

„Jeżeli chodzi o zasiłek wyrównawczy za podstawę porównania przyjmuje się kwotę z pomnożenia dziennego zasiłku wyrównawczego u pracowników, opłacanych według tabeli płac „A" przez 25, a u pracowników, opłacanych według tabeli płac „B" przez 30, zaokraglonę zgodnie z postanowieniami § 41 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa P. K. P. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24)";

w wierszu 31 od góry powinno być wydrukowane zamiast „kategorja płacy" — „tabeli płac".

2) w poz. 181 str. 324 w wierszu 21 od góry wstawia się po słowie wykształcenie następujące wyrazy „i zatrudnionym na stanowiskach lub odbywającym służbę przygotowawczą na stanowiska, na które wymagane jest wykształcenie wyższe, gimnazjalne lub równorzędne (średnie)",

Wkleić w Dz. Urz. M. K. Nr. 29 z 1934 r.

Drukarnia Państwowa Nr 72471.

umowę z pracownikiem, zaś w przypadkach, gdy delegacja lub podróż trwa dłużej niż dni 14, konieczne jest zezwolenie dyrekcji okręgowej kolei państwowych (biura „P. K. P." podległego bezpośrednio Ministerstwu Komunikacji).

(3) Pracownikowi czasowemu, delegowanemu lub wysłanemu w podróż do miejscowości, położonej poza jego stałem miejscem pracy, przyznaje się, oprócz zwykłego wynagrodzenia za pracę, diety oraz zwrot kosztów przejazdu.

(4) Dzienna stawka diety równa się wysokości dziennego wynagrodzenia pracownika, nie może jednak przekraczać 5 zł.

(5) Diety oraz zwrot kosztów podróży wymierza się pracownikowi czasowemu przez odpowiednie zastosowanie przepisów §§ 4 — 7, 9 — 13, 14 z tą różnicą, że promień 2 km. liczy się od stałego miejsca pracy, §§ 17, 18, 20 i 23 rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 21 sierpnia 1934 r. Nr. P. 6/38/15/34, w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach pracowników przedsiębiorstwa „P. K. P." w razie pełnienia czynności poza zwykłem miejscem służbowem i w przypadkach przeniesienia (Dz. Urz. M. K. Nr. 29, poz. 166).

(6) Należności, wymienione w ust. (3) nie przysługują, jeżeli rodzaj pracy, warunki umowy lub zwyczaj pozwalają na zatrudnianie lub wysyłanie pracownika w podróż poza jego stałe miejsce pracy bez osobnego wynagrodzenia z tego tytułu.

(7) Należności te nie przysługują również lub ulegają odpowiedniemu zmniejszeniu we wszystkich przypadkach, w których analogiczne należności nie przysługują pracownikom przedsiębiorstwa „P. K. P." objętym rozporządzeniem wymienionem w ust. (5) lub przysługują w wymiarze zmniejszonym.

(8) Pracownicy czasowi nie mają prawa do należności, które przysługują w przypadkach przeniesienia pracownikom przedsiębiorstwa „P. K. P.", objętym rozporządzeniem, wymienionem w ust. (5).

(9) Pracownikom czasowym, zajmującym stanowiska lub pełniącym czynności, wymienione w rozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 21 sierpnia 1934 r. Nr. P. 6/38/22/34, w porozumieniu z Ministrem Skarbu, o ryczałtach na wyjazdy dla pracowników przedsiębiorstwa „P. K. P." (Dz. Urz. M. K. Nr. 29, poz. 167), mogą być przyznane te ryczałty w wymiarze i na zasadach tego rozporządzenia.

(10) Odmienne postanowienia w sprawie diet i kosztów podróży, zawarte w pisemnych umowach o najem pracy z pracownikami czasowymi, zachowują moc.

(1) Przepisy powyższe nie obowiązują na terytorjum Wolnego Miasta Gdańska.

180.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 16 lipca 1934 r. Nr. P. 6/55/90/34 o częściowej zmianie rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 9 lutego 1933 r. Nr. P. U. III. 62/21 (Dz. Urz. M. K. z 1933 r. Nr. 4, poz. 30) w sprawie zaopatrywania pracowników w bezpłatne bilety jednorazowe.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 9 lutego 1933 r. Nr. P. U. III. 62/21 w sprawie zaopatrywania pracowników w bezpłatne bilety jednorazowe (Dz. Urz. M. K. z 1933 r. Nr. 4, poz. 30) zmienia się jak następuje:

W ustępie 1. skreśla się słowa od „kandydatów" do „(kontraktowych)" a w ich miejsce wstawia się słowa: „Stałych, praktykantów oraz pracowników umownych (kontraktowych i czasowych)".

W ustępie 11. po słowach: „jeden zaś pociągiem pośpiesznym" wstawia się nowe zdanie: „Bilety ważne na pociągi pośpieszne oznaczone są pionowym paskiem czerwonym szerokości 1 centymetra, biegnącym przez środek biletu".

W ustępie 12. skreśla się słowa od „Zezwolenie także wydaje się w formie „do" który przecina odpowiednią rubrykę pisma i biletu", a w ich miejsce wstawia się słowa: „Zezwolenia na przejazd pociągami pośpiesznemi udziela się przez umieszczenie na bilecie pieczątki „ważny na pociągi pośpieszne" oraz podpisu (fascimile) Dyrektora K. P. (Naczelnika Biura)".

W ustępie 13. skreśla się słowa: „poprzecznym pasem czerwonym szerokości 1/2 centymetra" a w ich miejsce wstawia się słowa: „nadrukiem" dla rodziny".

Po ustępie 17. wstawia się nowy ustęp 18: „18 Treści wpisanej do biletu nie wolno wycierać, wywabiać lub w inny sposób usuwać. W razie pomyłki błędną treść należy skreślić w sposób, umożliwiający jej odczytanie".

W ustępie 18 (dawnym) po słowach: „bilet winien być odłączony od książeczki i ostemplowany w kasie biletowej" wstawia się nowe zdanie: „Rozpoczęcie podróży winno nastąpić w dniu datowania (data stempla kasy) biletu".

Ustęp 26. skreśla się w całości.

Wobec wprowadzenia nowego ustępu 18 i skreślenia ustępu 26 — numeracja dalszych ustępów ulega odpowiedniej zmianie.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1935 r.

181.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 sierpnia 1934 r. Nr. P. 6. 55/67/34 w sprawie częściowej zmiany i uzupełnienia „Przepisów o przejazdach i przewozach ulgowych na P. K. P. dla pracowników P. K. P. i ich rodzin (Nr. A 6).

Na podstawie § 13 p. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa P. K. P. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24) zarządzam, co następuje:

§ 1. Paragraf 3 p. 1 „Przepisów o przejazdach i przewozach ulgowych na P. K. P. dla pracowników P. K. P. i ich rodzin" (Nr. A 6) otrzymuje brzmienie następujące:

„Pracownicy etatowi, stali i praktykanci przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (P. K. P.), objęci rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa P. K. P. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 23), bez względu na czas ich służby, pracownicy umowni, miesięcznie płatni (kontraktowi),

po upływie rocznej nieprzerwanej służby na P. K. P., pracownicy umowni, dziennie płatni, (czasowi), po upływie dwuletniej nieprzerwanej służby na P. K. P.; wszystkich tych pracowników w dalszym ciągu niniejszych przepisów określa się nazwą „pracownicy".

Jednoczenie — z zachowaniem mocy obowiązującej § 15 przepisów Nr. A 6, punktu 22 rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 10.II. 1934 r. Nr. P. U. I/7/7/34 (Dz. Urz. M. K. Nr. 4, poz. 28), tudzież innych rozporządzeń dotyczących klasy przejazdu — przyznaję pracownikom, mianowanym na stanowiska etatowe, na które wymagane jest wykształcenie gimnazjalne lub równorzędne (średnie), a posiadającym grupę uposażenia 10 lub niższą, prawo przejazdu w klasie II, praktykantom, posiadającym wyższe i gimnazjalne lub równorzędne (średnie) wykształcenie, oraz pracownikom umownym, miesięcznie płatnym (kontraktowym), posiadającym wyższe i gimnazjalne lub równorzędne (średnie) wykształcenie, a opłacanym według grupy uposażenia 10 lub niższej — prawo przejazdu w klasie II.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

182.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 31 sierpnia 1934 r. Nr. P. 6-55/93/34 w sprawie zmiany § 6 p. 7 „Przepisów o przejazdach i przewozach ulgowych na P. K. P. dla pracowników P. K. P. i ich rodzin" (Nr. A. 6).

Na podstawie § 38 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnem i odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa P. K. P. (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 74) zarządzam co następuje:

§ 1. Paragraf 6 p. 7 „Przepisów o przejazdach i przewozach ulgowych na P. K. P. dla pracowników P. K. P. i ich rodzin" (Nr. A. 6) otrzymuje brzmienie następujące:

„Osobom wymienionym w § 3 p. 2, nie więcej jednak niż dwa wspólnie dla całej rodziny wystawione bilety rocznie".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

183.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 sierpnia 1934 r. Nr. P. 6-57/48/34, o dystynkcjach i odznakach na umundurowaniu dla pracowników mianowanych na stanowiska etatowe, na które wymagane jest wyższe lub średnie wykształcenie.

Na podstawie § 37 i 99 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „P. K. P." (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 23) zarządzam, co następuje:

§ 1. Pracownicy, mianowani na stanowiska etatowe, na które wymagane jest wyższe wykształcenie, a posiadający grupę uposażenia 9 lub niższą, mają prawo do odznak i dystynkcyj na umundurowaniu przywiązanych do 8 grupy uposażenia, pracownicy zaś mianowani na stanowiska etatowe na które wymagane jest wykształcenie gimnazjalne lub równorzędne (średnie), a posiadający grupę uposażenia 10 lub niższą mają prawo do odznak i dystynkcyj, przywiązanych do 9 grupy uposażenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

184.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 sierpnia 1934 r. Nr. P. 6/37/13/34 w porozumieniu z Ministrem Skarbu o ryczałtach obchodowych dla funkcjonarjuszów przydzielonych do nadzoru dróg wodnych.

Na podstawie § 26 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320) postanawia się co następuje:

§ 1. Funkcjonarjuszom, których czynnością służbową jest nadzór techniczny nad stanem powierzonych ich opiece przestrzeni rzek (dróg wodnych) lub sieci telefonicznych przy drogach wodnych, przyznaje się zamiast diet i kosztów przejazdu z tytułu obchodów i objazdów tych przestrzeni ryczałt obchodowy.

§ 2. (1) Ryczałt obchodowy wynosi 20 zł miesięcznie, z dodatkiem po 20 gr dla funkcjonarjuszów wykonywujących nadzór techniczny, a po 15 gr dla dozorców sieci telefonicznych za każdy kilometr przewidzianego w miesiącu obchodu.

(2) Przez kilometr obchodu rozumie się drogę tam i zpowrotem.

(3) W razie stałego dostarczania w pewnym miesiącu zaprzęgu konia lub łodzi motorowej przyznaje się dodatek kilometrowy po 9 gr. W przypadkach dostarczania samochodu dodatek kilometrowy nie przysługuje.

(4) Ilość przewidzianych obchodów (objazdów) w miesiącu wynosi jeden do pięciu, zależnie od długości i ważności przydzielonej przestrzeni.

(5) Ilość miesięcznych obchodów (objazdów) ustalają urzędy II instancji z uwzględnieniem lokalnych stosunków i potrzeb służbowych oraz oznaczają wysokość ryczałtów (dodatków do ryczałtów) dla poszczególnych sekcyj dróg, przydzielonych do nadzoru.

§ 3. Ryczałty wypłaca się co miesiąc zdołu wraz z uposażeniem.

§ 4. W razie przerw w obchodach (objazdach), trwających z jakiegokolwiek powodu dłużej niż 14 dni, niezależnie, czy przerwa ta nastąpiła w jednym miesiącu kalendarzowym, czy na przełomie dwóch miesięcy, wstrzymuje się wypłatę ryczałtu za cały czas przerwy od dnia jej powstania.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

185.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 sierpnia 1934 r. Nr. P. 6/37/14/34 w porozumieniu z Ministrem Skarbu o ryczałtach nawigacyjnych dla funkcjonarjuszów niższych, zatrudnionych na objektach pływających.

Na podstawie § 26 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320) postanawia się co następuje:

§ 1. Funkcjonarjuszom niższym działu Ministerstwa Komunikacji, zatrudnionym na objektach pływających, przyznaje się zamiast diet i kosztów przejazdu za czas pracy na tych objektach ryczałty nawigacyjne.

§ 2. Ryczałty nawigacyjne, wymienione w § 1 są:

1) miesięczne, płatne zdołu w okresie nawigacyjnym,

2) jednorazowe, płatne z końcem roku nawigacyjnego, za każde 100 kilometrów, przekraczających roczną 4.000 kilometrów wynoszącą pracę objektów, przyczem resztującą nadwyżkę pracy powyżej 50 kilometrów liczy się za pełne 100 kilometrów, zaś do 50 kilometrów nie bierze się w rachubę.

§ 3. (1) Ryczałt nawigacyjny, przyznaje się zależnie od rodzaju objektu pływającego i od zajmowanego stanowiska według następujących stawek:

Rodzaj ryczałtu	Rodzaj objektu pływającego	Stanowisko: Kapitan statku, kapitan pogłębiarki, maszynista	Sternik, zastępca maszynisty, motorniczy	Zastępca sternika, st. palacz, zastępca motorniczego, prądowniczy	Palacz i majtek
		zł	zł	zł	zł
1) miesięczny (§ 2 p. 1)	1) wszystkie statki i łodzie z napędem mechanicznym	120.—	90.—	70.—	50.—
	2) pogłębiarki, żórawie pływające, prądówki i t. p.	180.—	130.—	90.—	60.—
2) jednorazowy (§ 2 p. 2)		16.—	12.—	10.—	8.—

§ 4. Okres nawigacyjny liczy się w roku kalendarzowym od dnia wyjścia objektu do pracy z portu macierzystego do dnia powrotu lub zawinięcia na zimę do portu obcego.

§ 5. 1) Ryczałt nawigacyjny miesięczny wypłaca się za okres pracy objektu, określony w § 4 w całości, jeżeli praca w danym miesiącu kalendarzowym trwała przynajmniej 25 dni; w innych przypadkach następuje wypłata za ilość dni faktycznie przepracowanych na objektach, licząc 1/30 część ryczałtu miesięcznego za każdy dzień pracy. Jako dzień przepracowany poza obrębem portu uważa się dzień kalendarzowy, w którym objekt pływający przebywał poza obrębem portu macierzystego co najmniej przez 4 godziny. Zasięg obrębu portu macierzystego określają właściwe urzędy wojewódzkie.

2) W razie wykonywania pracy w ciągu miesiąca na kilku objektach pływających różnego typu ryczałt nawigacyjny oblicza się wedle stawki, przypadającej dla objektu tego typu, na którym funkcjonarjusz najdłużej w ciągu danego miesiąca pracował.

§ 6. Ryczałty nawigacyjne wymierzają urzędy II instancji.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

186.

Nr. P. 6/49/16/34 z dnia 21 sierpnia 1934 r. w sprawie premij za ujawnienie podróżnych bez biletów.

W myśl rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 8 września 1928 r., Nr. IV, 8511/13, w sprawie premij za ujawnienie w pociągach podróżnych bez biletów (Dz. Urz. M. K. Nr. 22, poz. 278) oraz rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 14 października 1933 r. Nr. P. U. II/49/47, w sprawie premij za wykrycie nadużyć przy przejazdach pociągami (Dz. Urz. M. K. Nr. 22, poz. 162) pracownikom kolejowym, powołanym do kontroli biletów w pociągach, za ujawnienie bezbiletowego przejazdu podróżnego, należy wypłacać ustanowioną w tych rozporządzeniach premję, jako przepisany procent od kwoty rzeczywiście wpłaconej przez podróżnego tytułem dopłaty

---

187.

Nr. P. 6/40/2/34 z dnia 11 września 1934 r. w sprawie obliczania dodatku kilometrowego dla drużyn pociągowych.

Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia, że przy obliczaniu dodatku kilometrowego, ustalonego w § 3 rozporządzeń Ministra Komunikacji z dnia 9 grudnia 1931 r. Nr. P. U. I./11/6 o dodatkach dla drużyn konduktorskich za czas służby przy pociągach i o dodatkach dla drużyn parowozowych za czas służby na parowozie (Dz. Urz. M. K. Nr. 24, poz. 188 i 189 i Dz. Urz. M. K. Nr. 4, poz. 28 z 1934 r.), należy brać w rachubę w sumie miesięcznej liczbę wykonanych kilometrów, podzielną przez 10, pozostałych zaś z sumy miesięcznej jednostek kilometrów poniżej 10, nie należy uwzględniać przy obliczaniu tego dodatku.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa Nr. 71972. 20.IX.34. 9.000.

WARUNKI PRENUMERATY. Prenumeratę przyjmuje Administracja Dziennika (Warszawa, ul. Chałubińskiego Nr. 4, pokój Nr. 123, II p. telefon Nr. 8-26-28). Prenumerata wynosi rocznie 8 zł, kwartalnie 2 zł. Cena każdego numeru 50 gr. Prenumeratę można uiszczać do P. K. O. za pośrednictwem konta czekowego Administracji Dziennika Taryf i Zarządzeń Kolejowych Nr. 30658. Na odwrotnej stronie czeku nadawczego P. K. O. należy wskazać cel wpłaty.

Poszczególne numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego M. K. lub w składnicach Dyrekcyj Okręgowych Kolei Państwowych.